

CỤC GHÉT

"Nếu dành thêm 30s để ngắm nhìn tất cả
những điều bình thường, nhỏ bé nhất
trong cuộc sống, ... đôi mắt ta sẽ tràn
ngập những kỳ quan."

NHÌN NGƯỢC
nhưng hãy đi xuôi

MỤC LỤC

I. Giới thiệu	2
Lời ngỏ	3
Đôi nét về tác giả	4
Nguồn gốc Cục Ghét	5
II. Ngẫm	6
Định luật bánh rán	7
Câu chuyện chiếc xe	9
Kỹ năng sáng tạo dành cho người không sáng tạo	11
Yêu và thích	14
Năm lý do “nên” rời đại học	15
180 độ chuẩn mực	16
Tình yêu từ đâu đến	18
Nghề tự do có thật sự tự do	20
Happiness	24
Phỏng vấn để được rớt	25
III. Truyện ngắn	29
Cục Ghét phiêu lưu ký	30
Tôi đi dạy	35
Hai chị em	38
Nhật ký hai người	41
Tô bò kho và đôi mắt	47
Hạnh phúc từ đâu đến?	49
Tiếng chửi đêm	53
Cái tết của bé Bông	54
Giá trị đích thực – Kỳ I: Cuộc gặp bất ngờ	57
Giá trị đích thực – Kỳ II: Thư gửi ba	63
IV. Lăng kính mỏng – Những góc lạ thật quen	67

PHẦN I:

GIỚI THIỆU

“Có lẽ bạn nên đọc phần này, vì nó sẽ quyết định bạn có đủ hứng thú dành thời gian cho những trang phía sau hay không?! Có thể tôi chẳng là ai, có thể tôi chẳng có gì đáng quan tâm nhưng tôi tin những gì tôi suy nghĩ thấm thoát đâu đó cũng chính là suy nghĩ của các bạn – những chủ nhân của thế kỷ 21.”

Lời ngỏ

Trong cuộc sống hối hả, đôi khi chúng ta bỏ quên đi những điều thật sự giá trị, chỉ đơn giản vì chúng quá gần gũi, thân quen mà chỉ khi đánh mất nó ta mới chợt nhận ra. **Nhìn ngược nhưng hãy đi xuôi** là một cái nhìn đa diện, là chiếc gương soi để chúng ta tìm lại chính mình, tìm lại những giá trị đích thực trong cuộc sống.

Với những bài viết có khuynh hướng “ngộ” như *Kỹ năng sáng tạo dành cho người không sáng tạo*, *Năm lý do nên rút đại học* hay *Phòng vấn để được rút...* **Nhìn ngược nhưng hãy đi xuôi** không phải là một biểu trưng cho sự bốc đồng nổi loạn, mà đó là hình ảnh đại diện cho tâm tư của các bạn trẻ - những con người luôn khát khao sống hết mình cho những suy nghĩ, chính kiến riêng, luôn mong muốn được thể hiện chính mình, phá bỏ những giới hạn và nguyên tắc cũ kỹ không còn phù hợp với thời đại mới.

Bên cạnh đó với những dòng cảm xúc, chiêm nghiệm đã chiều về cuộc sống, **Nhìn ngược nhưng hãy đi xuôi** cũng muốn gửi thông điệp đến các bạn trẻ, đó là chúng ta hãy luôn chấp nhận là những người trẻ, là những kẻ nổi loạn nhưng sẽ không bao giờ là những kẻ nổi điên, chấp nhận thất bại nhưng không bao giờ chấp nhận thất vọng, chấp nhận bước đi nhưng không bao giờ chấp nhận điểm đến, chấp nhận thể hiện cái TÔI nhưng không bao giờ chấp nhận lời thêm cái TÔI, chấp nhận hiện tại nhưng không bao giờ quên quá khứ và thôi nghĩ về tương lai.

Dù bạn có là ai, thấp bé hay to cao, bình thường hay xuất chúng, chỉ cần bạn luôn là chính mình thì đó là điều giá trị nhất.

^ ^
_

Đôi nét về tác giả

Nếu vô tình một ngày nào đó bạn bắt gặp một gã thừa xương thiếu mỡ, mắt dán hai cái đít chai con cặn con loạn, luôn ngồi đăm chiêu nghĩ về hòa bình thế giới mặc cho bộ đồ một tuần chưa giặt đang "tỏa hương" nghi ngút, thì đó chính là Cục Ghét.

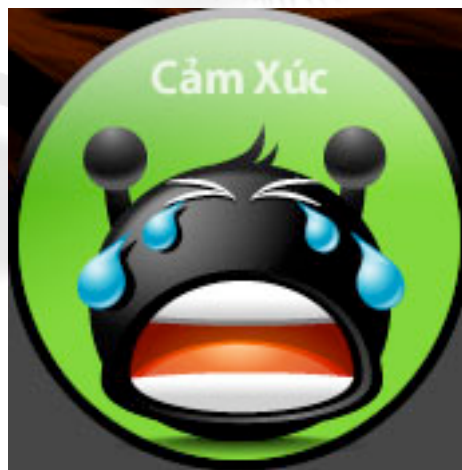
Thiên hạ đồn, gã là một người đứng xa thì khó gần, mà đứng gần thì khó xa, luôn nhìn cuộc đời bằng kính viễn vọng và soi mọi thứ diễn ra xung quanh bằng kính hiển vi. Gã thích cafe một mình, làm việc một mình, nói chuyện một mình... (đừng cười, đọc thoải trong đầu, không phải lảm nhảm ra miệng đâu ^^), gã thích cảm giác được đứng ở một góc khuất của cuộc sống để chiêm nghiệm sự bộn rộn của cuộc đời.

Là người ít nói nhưng lảm lời. Bao tử to nhưng thịt mỡ teo. Miệng hôi sữa nhưng họng hôi cồn. Mù màu nhưng thích màu mè. Không thích đọc văn nhưng lại thích viết văn. Không thích tạo phiền phức nhưng lại thích mang phiền phức của người khác vào mình. Ghét sự lảng mạn nhưng lại luôn tìm kiếm nguồn cảm hứng từ nó. Chẳng muốn nói gì nhưng luôn mong chờ sự thấu hiểu và cũng dễ dàng thấu hiểu người khác mà chẳng đợi phải nói nhiều.

Thật kỳ cục. Sao thế nhỉ?! Vì, gã là Cục Ghét!

Nguồn gốc Cục Ghét

Trong suốt cuộc đời, hằng ngày làn da của chúng ta luôn thực hiện một quá trình, đó là sản sinh tế bào mới và đào thải lớp biểu bì cũ bên ngoài. Lớp biểu bì bên ngoài qua tác động của môi trường xung quanh như cát, bụi, nắng gió kết hợp với mồ hôi sinh một hợp chất "có mùi, có vị". Khi bạn chà và se lại, "sản phẩm" đó gọi là CỤC GHÉT. Nghe có vẻ kinh nhỉ?!

PHẦN II:

NGÃM

“Ngẫm là sự chiêm nghiệm về cuộc sống dưới cái nhìn ngược, đó có thể sự phá cách, cường điệu hóa trong tư duy, sự đối lập với những chuẩn mực thông thường. Tuy nhiên từ góc nhìn đa chiều đó, chúng ta sẽ có những đáng giá khách quan nhất về mọi vấn đề và tự tin hơn trong quyết định theo chiều xuôi của mình.”

ĐỊNH LUẬT BÁNH RÁN

Hạnh phúc là khi bạn thích thú cầm chiếc bánh rán trên tay mà không quan tâm nó đang nguội hay nóng.

Niềm vui là khi bạn chấp nhận chỉ ăn được một nửa chiếc bánh của mình để làm tăng gấp đôi số người được ăn.

Bất hạnh là khi bạn có cả một ổ bánh nhưng lại không có thời gian để ăn chúng.

Khôn ngoan là khi bạn đủ kiên nhẫn bỏ ra một giây trước khi ăn để suy nghĩ về thành phần làm ra chiếc bánh đó.

Kém cỏi là khi bạn chỉ nghĩ đến việc chiếc bánh này có đủ no sau khi ăn xong hay không mà bỏ qua vị giác của mình trong lúc thưởng thức chúng.

Trân trọng là khi bạn ăn bánh mà không bỏ sót một mẩu vụn bánh nào, đối với một chiếc bánh thì vụn bánh chỉ như một hạt bụi nhưng với một ổ bánh thì số mảnh vụn đó có thể to hơn cả một chiếc bánh.

Tình bạn là khi bạn đói bụng nhưng vẫn thích thú ngồi nhìn ai đó ăn chiếc bánh của mình.

Tình yêu là khi bạn đói bụng nhưng vẫn thích thú ngồi nhìn một ai đó ăn chiếc bánh do chính tay mình làm ra.

Cao cả là khi bạn sẵn sàng bẻ đôi chiếc bánh của mình để thể hiện thiện chí với người chưa bao giờ chịu cho bạn ăn chung chiếc bánh của họ.

Thất bại không phải là khi bạn bị mắc nghẹn trong lúc ăn mà là khi bạn không còn dám ăn bánh rán nữa sau một lần mắc nghẹn.

Thành công là khi bạn trải qua những cơn mắc nghẹn và rút ra được rằng có thêm một cốc nước lạnh mỗi khi ăn là một điều hữu ích.

Thành tựu không phải là lúc bạn xây được xưởng bánh rán mà đơn giản là việc bạn đủ khao khát và tự tay làm ra được những chiếc bánh rán thơm ngon.

Vĩ đại không to lớn như chúng ta nghĩ mà chỉ đơn giản là việc bạn có thể đạt được trọn vẹn tất cả **hạnh phúc, niềm vui, khôn ngoan, trân trọng, tình bạn, tình yêu, cao cả, thành công** và **thành tựu** với những điều nhỏ bé, giản dị nhất như với những chiếc bánh rán.

CÂU TRUYỆN CHIẾC XE

Câu chuyện số 1:

Có bao giờ bạn thắc mắc, khi đi xe máy trên đường, ít khi nào lốp bánh trước bị thủng đinh mà thường là bánh sau?! Hay sao thiết kế những dòng xe đường trường bánh xe sau luôn to hơn bánh trước, thậm chí là bánh kép, trong khi bánh trước luôn là bánh đơn?!...

Khi bánh trước bạn cán vào đinh, chiếc đinh bị nảy lên và sẽ đâm thủng bánh sau khi nó vừa lăn đến, một phần vì bánh sau luôn chịu lực nặng hơn bánh trước nên xác suất bị đâm thủng lại càng cao hơn. Kết quả là bạn phải đẩy bộ một quãng đường dài cùng vô số các câu “lèm bèm” nhẩy múa trên miệng.

Sự trải nghiệm cuộc sống cũng như khi bạn lái chiếc xe trên đường vậy. Bánh trước là cơ hội, bánh sau là ý chí. Khi bạn vấp phải một thất bại trong cuộc sống, bạn nghĩ rằng mình đã mất đi một cơ hội... nhưng không, khi đó cái bạn mất chính là ý chí. Ý chí luôn đóng vai trò quyết định.

Một vĩ nhân thì có gì khác với những người thường?... Thật ra cũng chẳng có gì khác biệt gì cho lắm, họ cũng đều là những con người có ước mơ, hoài bão, đều trải qua những thất bại, bị chỉ trích hoặc ngã quỵ. Chỉ có điều sau mỗi lần bị ngã, họ luôn cố gắng đứng dậy trở lại và không điều gì có thể thay đổi được khác khao vươn đến những hoài bão của họ, chính điều đó khiến họ được gọi là những vĩ nhân. Dù không phải tất cả hoài bão đều có thể đạt được đến đích, nhưng thành công nằm ở chỗ ta dám bước đi dù có vấp ngã bao nhiêu lần.

Hãy biết chấp nhận khi là người thất bại nhưng đừng bao giờ là kẻ thua cuộc!!!

Câu chuyện số 2:

- Khi còn học tiểu học, bạn ước mình có được một chiếc xe đạp chạy vòng vòng ăn cắp xoài ổi nhà hàng xóm của thằng bạn.

- Khi lên cấp 2, bạn chỉ mong sao được ba mua cho chiếc xe đạp điện vì bạn không còn đủ kiên nhẫn đạp xe "rã giò" đi học chính, học phụ cả ngày trời.

- Khi học cấp 3, bạn ước giá mình có được chiếc xe máy để "net po" lấy le với các bạn xì tin cùng trang lứa.

- Khi học xong và đi làm bạn đặt mục tiêu 10 năm nữa phải có xe hơi để được gọi hai tiếng THÀNH ĐẠT.

- Khi về già, bạn chỉ mong ước sao mình có thể bỏ được chiếc xe lăn mà đi lại bằng chính đôi chân của mình.

Hãy trân trọng và yêu quý những gì mình đang có trước khi nghĩ về những điều mà đôi khi ta theo đuổi cả cuộc đời mà vẫn chỉ là con số 0.

Câu chuyện số 3:

Khi mới biết chạy xe và được sắm chiếc xe máy đầu tiên, bạn luôn mê mẩn thật nhiều, chạy thật nhiều, thử ga thật nhiều, để rồi... nó trở thành đồng sắt vụn cũng thật nhanh.

Lúc bạn biết khái niệm chạy rodai, biết đi thể nào để ý bị công an để ý, biết thay nhớt sau mỗi 2000km cũng là lúc bạn buộc phải nghĩ đến việc dùng một chiếc xe mới (hoặc đi bộ).

Có những chiếc xe làm máy lại được và chạy tiếp. Chắc chắn nó không còn được như lúc đầu nhưng chắc chắn nó sẽ sử dụng được lâu bền hơn, vì bạn sẽ chạy thật chậm và kiểm tra từng con vít một định kỳ mỗi tháng.

Nhưng cũng có những chiếc xe không được may mắn như thế. Bạn không nỡ vứt nó đi nhưng cũng không thể để nó nằm trong nhà được. Bạn cho nó vào kho để rồi lâu lâu vô tình mở cửa kho ra bạn nhìn thấy nó và rồi cảm thấy nao nao buồn.

Mọi tình đầu cũng thế, luôn vụn dại và dễ tan vỡ, nhưng cũng luôn ấn tượng, khó quên và giúp ta trưởng thành.

KỸ NĂNG SÁNG TẠO DÀNH CHO NGƯỜI KHÔNG SÁNG TẠO

Đừng bao giờ nghĩ rằng mình là người không có khả năng sáng tạo. Nó vẫn đang ngủ quên trong bạn đó. Hãy cùng tôi đánh thức nó dậy. Biết đâu, sức sáng tạo của bạn còn hơn cả các nghệ sĩ thì sao? ^_^

Tại sao bạn không sáng tạo?

Khi bạn nghĩ mình không phải là một người có khả năng sáng tạo thì thực chất là bạn chỉ đang để sức ý tâm lý hay còn gọi là tư duy theo lối mòn của mình che mất sức sáng tạo tiềm tàng trong bạn mà thôi.

Mỗi người làm việc, không thể không suy nghĩ và đòi hỏi cải tiến công việc phải là cơ sở cho mọi suy nghĩ của chúng ta. Nói cách khác, mỗi người chúng ta đều cần suy nghĩ để sáng tạo. Tư duy sáng tạo là tài nguyên cơ bản nhất của mỗi con người. Chúng ta cần sáng tạo vì chúng ta luôn có nhu cầu làm cho mọi việc trở

nên đơn giản hơn và tốt hơn. Và bạn đừng bao giờ đặt câu hỏi mình có phải là người sáng tạo hay không mà hãy tự hỏi là cần những gì để sự sáng tạo của mình được phát huy tốt hơn.

Bản chất của sự sáng tạo

Có thể bạn đã từng nghe qua những khái niệm như phương pháp luận sáng tạo hay khoa học sáng tạo..., nghe thật to tát và bạn nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có thể thay đổi được "định mệnh". Hiểu Học có biết một phương pháp được gọi là SAEDI. Thực chất không phải là từ gì quái dị, nó là từ IDEAS viết lộn ngược. Đôi khi, sáng tạo chỉ đơn giản là việc bạn nhìn mọi thứ theo chiều khác đi.

- **S = State of mind (cách suy nghĩ).** Tự nói rằng "Tôi chẳng sáng tạo chút nào" hoặc "Tôi chẳng bao giờ có ý tưởng gì hay ho đâu" sẽ huỷ hoại sức sáng tạo của bạn. Nghĩ sáng tạo đòi hỏi nghĩ tích cực.

- **A = Atmosphere (không khí).** Có những người thích ở nơi đông người mới nghĩ ra nhiều thứ. Có những người lại phải ngồi một mình yên tĩnh mới sáng suốt được. Bạn hãy tạo cho căn phòng mình có không khí tùy theo sở thích. Nếu bạn có nhiều ý tưởng khi đang... đi, hãy chăm đi dạo ở công viên, bờ hồ... Trang trí phòng bạn bằng những bức ảnh, ánh sáng... mà bạn thích.

- **E = Effective thinking (Nghĩ hiệu quả).** Nghĩ hiệu quả tức là hướng suy nghĩ của bạn đến những mục đích cụ thể. Không có mục đích thì bạn sẽ làm rối hết mọi việc lên.

- **D = Determination (Quyết tâm).** Sự sáng tạo đòi hỏi có luyện tập. Bạn nên tạo thói quen tưởng tượng. Những ý tưởng ban đầu của bạn có vẻ hết sức buồn cười và không ai chấp nhận, nhưng đừng bỏ cuộc.

- **I = Ink (viết).** Khi bạn nhìn vào những thứ bạn viết ra, bạn sẽ có nhiều ý tưởng hơn là chỉ nghĩ đến nó.

Những bài tập sáng tạo

Nếu bạn cần giao tiếp nhưng bạn không thể sử dụng từ ngữ, dù viết hay nói, thì bạn làm cách nào? Một người đã đưa ra những ý sau: ngôn ngữ cử chỉ, dùng trống, dùng đồ vật, dùng đèn nhấp nháy, vẽ...

Bạn hãy đặt ra những câu hỏi cho những đồ vật thường ngày, ví dụ: "Nếu thang máy không chỉ đi lên và xuống mà còn từ đầu này sang đầu kia thì sẽ thế nào?", "Nếu mỗi cơ quan yêu cầu mỗi ngày mỗi người phải cười ít nhất 30 phút thì sao?"...

Vấn đề của một công ty bán khoai tây chiên: khoai tây chiên thường rất dễ vỡ vụn khi đóng gói, vận chuyển..., vậy làm thế nào? Bạn có thể bắt đầu bằng việc nghĩ ra cách đóng gói và vận chuyển mà không làm khoai tây bị vỡ. Sau đó, suy luận: về bản chất thì cái gì giống miếng khoai tây chiên, chúng có dễ vỡ không?...

Với một cuốn sổ tay thì bạn có thể sáng tạo theo cách nào? Sức ỳ tâm lý rất dễ làm cho đa số mọi người nghĩ rằng "sổ tay thì còn gì để sáng tạo nữa!". Nó rõ ràng đến phát bực mình! Nhưng vẫn có những ý tưởng của những người không chịu thua: Sổ tay đổi màu; Sổ biết đọc những thứ mình viết lên; Sổ sửa lỗi chính tả; Sổ hình tròn; Sổ có thể dán giấy lên mà không cần hồ dán; Sổ có thể dịch từ tiếng Việt sang tiếng Anh...

YÊU VÀ THÍCH

Khi bạn học xong một học kỳ, bạn cảm thấy thích người thầy cũ và muốn họ tiếp tục dạy bạn trong các học kỳ tiếp theo. Cái thích đó gọi là sự quý trọng.

Khi bạn thích chơi với một người bạn nào đó, vì bạn cảm thấy họ đồng cảm với bạn, bạn thấy vui vẻ và dễ chịu khi ở bên họ. Cái thích đó gọi là sự quý mến.

Khi bạn thấy một ca sĩ hát một ca khúc, bạn cảm thấy thích chất giọng của ca sĩ đó và muốn nghe tất cả những bài hát được họ trình bày. Cái thích đó gọi là sự hâm mộ.

Khi bạn cảm thấy bị thu hút bởi một người nào đó chỉ bởi sự hào nhoáng của họ. Cái thích đó gọi là sự hiếu kỳ.

Khi bạn cảm thấy thích một người chỉ đơn giản vì họ nói rằng họ thích bạn. Cái thích đó gọi là một cảm xúc khác lạ.

Khi bạn cảm thấy ghét một người nào đó nhưng vẫn muốn được nhìn thấy họ, ghét sự vô tâm của họ dù đó là lời đề nghị của bạn, ghét cái nhìn của người đó vì nó khiến tim bạn đập liên hồi. Khi đó cái ghét gọi là tình yêu.

NĂM LÝ DO “NÊN” RỚT ĐẠI HỌC

1 - Bạn có cơ hội xác định lại kỹ hơn con đường mình đã chọn. Đừng để học đến năm ba rồi mới thấy thật sự không phù hợp và bỏ ngang (dzụ này hơi bị nhiều đó). Thà đứng lại để suy nghĩ thật kỹ còn hơn là nhắm mắt vội bước một con đường mà bạn không chắc nó sẽ dẫn về đâu.

2 - Luyện thi thêm một năm sẽ giúp bạn có kiến thức phổ thông vững hơn để một có thể vừa đi học vừa dạy kèm. Biết đâu có lại trở thành nghề tay trái của bạn sau này trong những lúc khó khăn, biết thêm một nghề là giảm thiểu được nguy cơ thất nghiệp.

3 - Đó là cơ hội để bạn rèn luyện ý chí và sự kiên trì của mình. Đừng tự ti nghĩ rằng mình sẽ bị trễ, vì dù đứa bạn của bạn có học trước bạn một hai năm đi chăng nữa nhưng có gì đảm bảo là lúc cuối đời nó sẽ sống thọ hơn bạn nhường ấy năm để tận hưởng thành quả đâu. ^_^ Khởi điểm không quan trọng bằng đích đến.

4 - Đôi lúc đó cũng là cách để nhận ra tình bạn đích thực. Người bạn chân thành là người chủ động tìm đến bạn trong những lúc khó khăn nhất động viên tinh thần bạn cố gắng hơn chứ không phải là người cấy thêm vào bạn sự tự ti và nhục chí bằng thái độ ghẻ lạnh, khinh khi.

5 - Cuối cùng bạn nên rớt đại học nếu bạn cảm thấy mình chỉ thích hợp với lối học đọc - chép của cấp III. Hãy bắt đầu nghĩ đến giảng đường khi bạn đã sẵn sàng với cách học chủ động và đào sâu kiến thức.

180 ĐỘ CHUẨN MỰC

Chuẩn mực đánh giá một người con trai:

- Người đàn ông chung thủy là người đàn ông chỉ uống duy nhất một loại rượu.
- Người đàn ông bản lĩnh là người đàn ông có thể làm được phép tính cộng $1+1$ chính xác khi rời khỏi bàn nhậu.
- Người đàn ông kiên định là người đàn ông không bao giờ nhận mình say.
- Người đàn ông bao dung là người đàn ông uống thay ly rượu của người bạn đang nằm dưới sàn.
- Người đàn ông rộng rãi là người đàn ông luôn uống ít và trả tiền nhiều.
- Người đàn ông có trách nhiệm là người đàn ông luôn cố gắng lết về nhà sau bữa nhậu dù chỉ phải nằm ngoài hiên.

Chuẩn mực đánh giá một người con gái:

- Người con gái ngoan hiền là người con gái đứng trước shop thời trang, thẹn thùng nhìn bạn trai và chỉ tay vào shop mà không nói lời nào.

- Người con gái chung tình là người con gái chỉ chọn mua duy nhất một nhãn hiệu thời trang.

- Người con gái tiết kiệm là người con gái mua thật nhiều quần áo nhưng chỉ luôn mặc thật ít.

- Người con gái biết lo nghĩ là người con gái biết đi mua tủ quần áo mới để sẵn phòng khi tủ cũ đã quá chật.

- Người con gái biết quan tâm là người con gái luôn hỏi: "Anh còn tiền hok dzậy?!"

- Người con gái đảm đàn là người con gái biết nấu thành thạo món Cháo Điện Thoại mỗi ngày.

P.S: Chuẩn mực xã hội chỉ như một chiếc áo lông lầy mà bất kỳ ai cũng có thể mua mặc vào để làm đẹp cho mình. Nhưng chỉ khi thoát y, cái điều luôn bị coi là trần tục, ta mới có thể đếm được chính xác số nốt ruồi, vết xẹo trên người của nhau.

TÌNH YÊU TỪ Đâu ĐẾN

Từ thuở khai thiên lập địa, tình yêu đã trở thành một thứ cảm xúc và nhận thức sơ khai đầu tiên của loài người. Trải qua bao nhiêu thăng trầm của lịch sử tình yêu vẫn luôn là chủ đề nóng bỏng và được quan tâm hàng đầu. Người chưa yêu thì tự hỏi "Tình yêu là gì?", người đang yêu thì lại lo lắng "Đó có thật sự là tình yêu?", người đã yêu thì kháy cười "Tình yêu là thế sao?". Sự xuất hiện của tình yêu kéo theo những điều kỳ diệu, những mâu thuẫn, những cột mốc của nhân loại và một loạt những câu hỏi không có lời đáp. Trong một cuộc họp cấp cao, các bộ phận trên cơ thể con người đã cùng nhau tranh luận sôi nổi về việc tình yêu bắt đầu từ đâu.

- Trái tim nói: Tình yêu bắt đầu từ đó, bởi người ta vẫn thường nói "yêu là sự rung động của con tim".

- Đôi mắt phản đối: Giờ ă, tớ chưa thấy học sinh nào không học bài mà tim không đập loạn xạ khi bị khảo bài cả. Tình yêu phải bắt đầu từ đó vì đó là cửa sổ của tâm hồn mà.

- Lỗ mũi lên tiếng: Bậy, thế cậu chưa xem phim Charlot và cô gái mù à, vui nhưng lãng mạn và cảm động biết làm sao, cứ coi đến đoạn cuối là tớ lại phải dùng khăn lau.

- Đôi tay lên tiếng: Thì đó, bởi thế nên tình yêu phải bắt đầu từ đó, không phải cái nắm tay khởi đầu tất cả hay sao?!

- Cặp mông đáp lại: Cậu nói thế thì cảnh sát và tù nhân đều yêu nhau cả sao?! Tình yêu phải bắt đầu từ lúc hai người chuyển chỗ ngồi từ đối diện sang song song... là bắt đầu từ đó đấy!

- Đôi chân nói: Không đúng, tình yêu bắt đầu từ khi mũi giày của người này nằm ở phía gót giày của người kia mới phải!

- Đôi môi cũng tham gia: Trời, tớ thấy nhân viên muốn thăng chức nào cũng làm động tác ấy với sếp cả, không đúng đâu! Tình yêu là từ khi môi của hai người chiếc trên chiếc dưới cơ, nên phải

bắt đầu từ tớ!

- Lưỡi tiếp lời: Đúng! Đúng! Cả tớ nữa vì khi đó tớ cũng tham gia mà! Tớ thích nhất trò đồ vật không trọng tài đấy!

- Lỗ tai lên tiếng: Mấy người này đúng là "ông tung bà hứng", không đúng chút nào cả! Tình yêu bắt đầu từ khi người ta nghe đủ những lời mật ngọt của nhau mới phải!

Cuộc tranh luận cứ thế diễn ra quyết liệt tưởng chừng không có hồi kết cuối cùng tất cả thống nhất với nhau là sẽ hỏi ý kiến bộ não vì trong cơ thể bộ não là thông thái và chính chắn nhất. Bộ não im lặng suy nghĩ một hồi rồi đáp: "Nếu tớ có thể trả lời câu hỏi này thì tình yêu đã không tồn tại."

NGHỀ TỰ DO – CÓ THẬT SỰ TỰ DO?

Khoảng hai năm trở lại, công việc tự do hay còn gọi là nghề freelance đang dần phổ biến và trở thành một xu hướng mới tại Việt Nam. Nhưng freelance liệu có hẳn là một công việc nhẹ nhàng và tự do hoàn toàn? Nhìn một cách tổng thể, freelance là một công việc hoàn toàn không gò bó về không gian và thời gian; phương tiện liên lạc giữa hai bên chủ yếu là qua điện thoại hoặc internet. Bạn được khoán một phần việc nhất định và phải hoàn thành theo một hạn định được đề ra, không gian và thời gian làm việc không quan trọng, miễn là đảm bảo công việc được hoàn thành đúng hạn.

Sự gò bó của công việc tự do

Không đến nơi làm việc không có nghĩa là bạn sẽ được tự do hoàn toàn, bạn có thể bắt đầu làm việc bất cứ lúc nào trong ngày nhưng để đảm bảo tiến độ, khoảng thời gian bạn phải bỏ ra sẽ không ít hơn những người làm việc nơi công sở.

Hồng Đào, chuyên nhận ráp quần áo cho các nhà may, gia công tại nhà. Chị phải ngồi trên bàn máy suốt từ sáng đến tối để kịp tiến độ công việc. Mặc dù làm việc tại nhà nhưng chị thậm chí không có thời gian để chăm sóc hai đứa con nhỏ, thời gian chị rời khỏi bàn máy may duy nhất có lẽ đó là lúc phải lo hai bữa cơm qua loa cho xong bữa. Từ thứ hai đến chủ nhật hầu như không có ngày nào được ngơi nghỉ.

Áp lực cao

Là sinh viên của một trường mỹ thuật, Châu Anh kiếm thêm thu nhập bằng việc làm designer freelance cho một công ty thiết kế. Tuy không bị gò bó thời gian hay phải đến trực tiếp công ty như những công việc khác nhưng áp lực của Châu Anh không hề nhỏ. Châu Anh luôn phải đối mặt với việc phải đầu tư nhiều thời

gian để kịp tiến độ của các dự án mà công ty giao, thậm chí nhiều lúc không còn thời gian dành cho bài vở. Châu Anh tâm sự "Là một sinh viên còn đang đi học khiến cho áp lực công việc càng tăng cao khi mà trình độ cũng như kinh nghiệm đều chưa nhiều để có thể hoàn thành tốt 100% công việc được giao, nhất là khi sếp đưa ra yêu cầu và chỉ đạo từ xa."

Khi làm một công việc freelance, bạn phải chủ động xử lý mọi tình huống có thể xảy ra trong công việc. Điều đó đòi hỏi khả năng làm việc độc lập rất cao. Tuy nhiên đối với sinh viên mới ra trường hoặc một người chưa có bề dày kinh nghiệm trong ngành nghề của mình thì đây lại là một trở ngại lớn trong việc tiếp thu cũng như học hỏi những kinh nghiệm từ những đồng nghiệp của mình so với những người làm việc theo nhóm hoặc làm việc tại công ty theo kiểu truyền thống.

“Tai nạn nghề nghiệp”

Đôi khi công việc freelance bị nhà tuyển dụng lợi dụng để biến những ứng viên xin việc làm của công ty mình thành những người làm việc không công “tận tụy”. Tâm lý của một ứng viên khi xin việc bao giờ cũng luôn muốn hoàn thành tốt nhất những bài sát hạch để thể hiện năng lực của mình và chiếm được sự tin tưởng của nhà tuyển dụng. Tuy nhiên lại có một số công ty lợi

dụng việc này một cách tiêu cực.

Minh Tuấn – một bạn sinh viên năm 2 học viện Aptech kể: “Có lần mình thấy có một công ty nọ đăng tuyển dụng lập trình PHP, mình liền gửi CV phỏng vấn thì được họ gửi ưu cầu viết một chương trình theo ưu cầu của họ để kiểm tra trình. Mình đã cố gắng nỗ lực hết mình với hi vọng tạo được ấn tượng, ai ngờ họ gửi cho bài test 1, rồi 2, rồi lại 3 với cơ này cơ nọ và cuối cùng là... im luôn. Mình tức lắm nhưng chỉ biết lấy đó làm bài học xương máu thôi...”

Từ xa đến gần...

Tóm lại, bất cứ một công việc gì cũng đều có cái giá của nó, không có công việc nào là quá dễ dàng và thoải mái. Vì thế, điều quan trọng là ta cần có một cái nhìn khách quan và toàn diện về một công việc cụ thể để không vấp phải những sai lầm và thất vọng, đồng thời tìm được một công việc phù hợp nhất với khả năng và điều kiện của mình.

HAPPINESS

Đi học là một bổn phận tưởng chừng vô đối nhưng nó lại thật xa vời với những đứa trẻ lang thang không người thân thích... Mỗi buổi sáng đẹp trời nào đó, có thể bạn sẽ nguyên rửa tia nắng đáng ghét kia làm bạn mất giấc ngủ ngon, nhưng ở đâu đó có những người cả đời chỉ mong có được một lần chói nắng như vậy... Ai cũng có những ước mơ, có những khát vọng, có những điều mà cả cuộc đời họ không bao giờ vươn đến được.

Hạnh phúc là khi bạn biết chấp nhận những gì mình đang có và không ngừng nỗ lực vươn đến những khát vọng và mơ ước. Tất nhiên có những giấc mơ sẽ mãi mãi không bao giờ trở thành sự thật nhưng hạnh phúc là một viên pha lê đa diện mà nếu bạn biết cách xoay để đón lấy những tia sáng, thì dù có một cạnh nào đó không phát sáng, lăng kính ấy vẫn sẽ lung tình.

PHỎNG VẤN... ĐỂ ĐƯỢC RÓT

Là một sinh viên ngành thiết kế, khi vừa học xong học kỳ I, tôi muốn thử sức mình với một công việc làm thêm nào đó thuộc chuyên ngành của mình để học thêm kinh nghiệm thực tế, vừa để trang trải một phần gánh nặng về chi phí cho gia đình.

Người ta nói “kẻ thù lớn nhất của chúng ta là chính mình” và “chiến thắng vĩ đại nhất chính là chiến thắng bản thân” vì thế đối mặt với những khuyết điểm của chính mình là cách duy nhất để bạn vượt qua chúng. Khi mới đi phỏng vấn xin việc lần đầu, tâm lý chung thường thấy đó là thiếu tự tin vào bản thân, thiếu kinh nghiệm trong cách ứng xử những tình huống của nhà tuyển dụng dẫn đến lúng túng, bối rối và thất bại.

Vốn sẵn tính nhút nhát và ít quan hệ, không hoạt động xã hội nhiều, đối với tôi, dường như điều đó lại càng trở nên khó khăn hơn. Tôi quyết định sẽ biến những buổi phỏng vấn xin việc thành những lớp học “miễn phí” để vượt qua chính những khuyết điểm của mình. Tôi soạn một CV nhỏ để đăng trên các diễn đàn, mạng xã hội và gửi email cho các công ty đang có nhu cầu tuyển dụng trên các trang tin việc làm.

Tôi hiện đang là sinh viên ... chuyên ngành thiết kế. Tôi rất muốn thể hiện mình trong công việc thiết kế và báo chí gồm: thiết kế logo, stationary, poster, print ad; gia công các sản phẩm 2D; quảng cáo, xây dựng hình tượng công ty.... viết bài, dịch và tổng hợp tin tức, dàn trang, biên tập nội dung báo, tạp chí hoặc website...

Bên cạnh đó với thời gian trung bình 10h/day tôi cũng có thể đảm nhận công việc freelance online như mod, cập nhật thông tin, tin tức cho website hay bất cứ công việc cần thời gian online thường xuyên.

Fullname: ...

Address: ...

Cellphone: ...

Email: ...

Own blog: ...

Có lẽ cũng có một chút may mắn, tôi nhận được khá nhiều tín hiệu phản hồi từ dòng tin này. Tôi cố gắng sắp xếp thời gian để tham dự tất cả các buổi phỏng vấn đó. Và tất nhiên là chúng đều thất bại. Tuy nhiên vì đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc này nên đối với tôi, việc thất bại trong ứng tuyển cũng rất nhẹ nhàng, thậm chí tôi còn cảm thấy vui vì sau mỗi lần phỏng vấn, tôi luôn rút ra được những kinh nghiệm, những thiếu sót để tự tin hơn trong những lần sau. Cuối cùng, sau những thất bại đó, sựb tự tin vào chính mình đã

giúp tôi có được một công việc như ý mà tôi nghĩ đó là công việc tốt nhất trong số các vị trí mà tôi ứng tuyển trước đó.

Chris Harvey - tổng giám đốc VietnamWorks nói: "Chúng tôi muốn bạn đạt được công việc mà mình mơ ước. Nhưng hãy nhớ rằng nhà tuyển dụng sẽ không quan tâm là bạn giỏi giang, thông minh và tài năng như thế nào nếu bạn không tạo được ấn tượng ban đầu tốt đẹp, hoặc không thể trình bày về năng lực của mình một cách thuyết phục." Bất cứ ai cũng đều có một nét riêng, một khả năng tiềm ẩn đáng để tự hào và tự tin thể hiện. Tôi nhận ra một điều rằng, dù là ai nếu bạn tự tin với những gì mình đang có

và luôn nỗ lực hoàn thiện bản thân không ngừng thì bạn sẽ luôn có được những thành công nhất định. Chính điều này sẽ gây được ấn tượng với nhà tuyển dụng hơn việc bạn có được bao nhiêu năm kinh nghiệm hay kỹ năng bạn tốt đến đâu.

Một lần lang thang trên mạng tôi vô tình được đọc một câu chuyện như thế này:

"Ở Nhật Bản có một anh chàng tên Tsugitaro, trong nhiều năm anh là một công nhân nhà máy hóa chất, nhưng sau đó bị thất nghiệp. Một cơ hội ngẫu nhiên, anh học cách đánh giày từ một viên sĩ quan Mỹ, không lâu sau anh đã mê cái nghề này. Chỉ cần nghe nói nơi nào có thợ đánh giày giỏi, là bằng mọi giá anh phải tìm đến để học hỏi. Mỗi ngày trôi qua, tay nghề của Tsugitaro càng thành thạo. Cách đánh giày của anh đúng là có một không hai: không dùng bàn chải mà thay vào đó anh dùng vải bông quấn quanh ngón tay trỏ và ngón giữa của bàn tay phải, xi đánh giày cũng tự mình điều chế. Những đôi giày cũ đã mất đi vẻ sáng bóng, chỉ cần vào tay anh là chúng lại như mới, hơn nữa độ sáng bóng giữ được lâu, có thể hơn một tuần. Đặc biệt hơn nữa là, bằng khả năng lạ kỳ, anh đi lướt qua ai cũng đều có thể biết được người đó mang loại giày gì; nhìn chỗ mòn và mức độ mòn của giày anh có thể biết được sức khỏe và thói quen của người đó. Tay nghề tuyệt vời của anh đã vang đến tai của một khách sạn 4 sao "Super Pit Tokyu" ở Tokyo, họ mời Tsugitaro đến và đánh giày cho khách hàng của họ.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, từ sau khi Tsugitaro đến "Super Pit Tokyu", giới nghệ sĩ ở khắp mọi nơi hễ đến Tokyo thì nhất định phải ở khách sạn "Supet Pit Tokyu", những ngôi sao vốn khó tính đối với vấn đề này có nguyên nhân duy nhất hết sức đơn giản, đó là tận hưởng dịch vụ đánh giày 5 sao của khách sạn này. Khi họ bước đi bằng đôi giày nhìn mới toanh, trong lòng họ nhớ như in tên họ của Tsugitaro. Tay nghề tuyệt kỹ, tinh thần khẳng khái và hiệu quả không ngờ của Tsugitaro đã nhận được sự tin yêu của vô số khách hàng. Những khách quen không chỉ đến từ Tokyo, Kyoto, Hokkaido, thậm chí đến từ Hồng Kông, Singapore... Trong phòng làm việc đơn sơ của anh chất đầy thư chuyển phát

nhanh gửi từ khắp nơi. Tsugitaro của ngày hôm nay sớm đã là tấm biển vàng của “Super Pit Tokyu”.

Sự nỗ lực của Tsugitaro đã giúp anh tạo dựng một sự nghiệp huy hoàng."

Trong phỏng vấn xin việc, đặc biệt là khi chưa có nhiều trải nghiệm, bạn đừng bao giờ cố đặt ra một mục tiêu rằng nhất định phải làm được ở chỗ này hay chỗ kia vì điều đó sẽ vô tình tạo ra áp lực cho bạn trong buổi phỏng vấn, chưa kể đến tâm trạng không vui nếu chẳng may thất bại. Nếu bạn thất bại, chỉ đơn giản vì bạn chưa thành công, điều quan trọng là quyết tâm và sự kiên nhẫn của bạn. Thất bại chỉ thật sự là thất bại khi bạn không còn muốn vươn đến thành công. Hãy cùng biến không khí buổi phỏng vấn trở thành một không khí lớp học thân thiết và thoải mái, nơi cho bạn những bài học giá trị, giúp bạn tự tin hơn, để biết được mình đang có những gì, khai thác nó như thế nào và tự tin vào những gì mình đang có. Cùng đánh thức chính mình nhé! ^_^

PHẦN III:

TRUYỆN NGẮN

“Mỗi câu truyện ngắn là một tâm sự, cảm xúc thực của chính tác giả từ những vấn đề trong cuộc sống. Đó có thể là một truyện tình lãng mạn, một câu truyện được nhân cách hóa dí dỏm hay một góc nhìn khác về những điều nhỏ bé trong cuộc sống.”

Có lẽ trong tất cả các dòng họ thì họ nhà Dơ là đông đảo nhất. Đi đến đâu bạn cũng có thể dễ dàng bắt gặp, ra đường thì gặp cô Bụi, vô nhà thì gặp bác Bò Hóng và Mạng Nhện, thậm chí không cần phải làm gì ngoài việc ngồi yên một chỗ thì chỉ sau một thời gian ngắn bạn sẽ có cơ hội được diện kiến một trong những thành viên gần gũi với con người nhất trong dòng họ nhà Dơ – là Ghét.

CỤC GHÉT PHIÊU LƯU KÝ

Có lẽ trong tất cả các dòng họ thì họ nhà Dơ là đông đảo nhất. Đi đến đâu bạn cũng có thể dễ dàng bắt gặp, ra đường thì gặp cô Bụi, vô nhà thì gặp bác Bò Hóng và Mạng Nhện, thậm chí không cần phải làm gì ngoài việc ngồi yên một chỗ thì chỉ sau một thời gian ngắn bạn sẽ có cơ hội được diện kiến một trong những thành viên gần gũi với con người nhất trong dòng họ nhà Dơ – là Ghét. Trên cơ thể một con người, Ghét là thứ mà ai cũng có, không ai có thể chối bỏ cậu ta bất kể người giàu hay kẻ nghèo, trí thức hay bình dân, lành lặn hay đau bệnh. Trong một cộng đồng, ngoài những con người khỏe mạnh thì cũng có những người kém may mắn hơn, họ có thể bị khuyết tật từ nhỏ thiếu một bộ phận nào đó hoặc vì rủi ro nào đó mà mất một cánh tay, một cái chân, nhưng không ai là không có ghét. Nói đến đây thôi có lẽ các bạn cũng có thể tưởng tượng được sự tồn tại mãnh liệt của Ghét như thế nào.

Nhưng đúng như tên gọi, sự tồn tại của Ghét là điều mà không ai mong đợi, họ luôn muốn thanh trừng Ghét bằng mọi cách, mặc dù tự cổ chí kim chưa ai có thể tổng khứ cái được xem là “của nợ” ấy một cách hoàn toàn triệt để. Cục Ghét luôn phải sống trong buồn tủi, bị hấn hủi, khinh khi. Nhất là mỗi khi con người có dịp đi chơi, mở tiệc hay thậm chí chỉ cần bước chân ra đường, họ đều muốn mình đẹp hơn bình thường nên dùng đủ thứ “vũ khí” để tổng khứ Ghét triệt để, nào là Dove, Hazeline, Enchanteur... Một lần nợ, chị Da đồng đành nói với Cục Ghét:

- Nhiều khi tôi thấy thương cho cậu quá, thấy như tôi không, luôn được mọi người yêu thương, dành nhiều thời gian và ưu đãi

nhất, họ luôn tìm mọi cách để tôi đẹp hơn vì tôi có ích, còn cậu,... chắc chắc... Lẽ ra cậu không nên tồn tại trên đời này.

Nghe Da nói vậy, Cục Ghét lại càng tủi thân hơn, cuộc đời tủi nhục làm cho con người ta trở nên bi quan và thiếu tự tin. Ghét quyết định ra đi, cậu muốn tìm câu trả lời đích thực cho cuộc đời mình.

Sau khi quyết định rời bỏ con người, Cục Ghét bắt đầu lặn đi khắp nơi, cậu cũng không biết mình sẽ đi đến đâu chỉ biết là phải đi thật xa, càng xa càng tốt. Lang thang một hồi lâu, Ghét đi ngang qua một xí nghiệp sản xuất khí đốt, từ ống khói trên nóc những nhà máy khổng lồ đó liên tục thải ra vô số Khói Đen. Khói Đen bốc lên nghi ngút bất kể ngày đêm tựa như những sợi dây leo bắt trên trời. Thấy vậy Cục Ghét chạy đến gần và hỏi Khói Đen:

- Người ta liên tục thải bạn ra, họ không cần bạn và đối xử với bạn thật tệ, sao bạn còn ở lại với họ? - Cục Ghét tò mò.

Khói Đen mỉm cười chậm rãi nói:

- Bởi vì mình là một phần của thực tế.

Cục Ghét không nói gì nữa, cậu vừa đi vừa suy nghĩ lời nói của Khói Đen nhưng hoài vẫn không hiểu ý nghĩa câu nói đó. Ở chung với con người và những vấn đề xung quanh họ đã lâu làm Cục Ghét thấy chán ngán nên cậu ta quyết định thử vào rừng để thay đổi không khí. Nhưng Ghét không biết phải đi như thế nào vì cậu chưa bao giờ đến đó. Đang phân vân bỗng Ghét nghe thấy một tiếng gọi:

- Ghét cháu, đi đâu vậy, sao không ở chung với con người?

Thì ra là ông Gió, mừng như mèo thấy mỡ, Ghét liền đáp lại:

- Dạ, cháu chào ông. Cháu thấy chán nên muốn vô rừng để thay đổi không khí một chút ạ, ông giúp cháu nhé!

- Thế à, được rồi, nếu cháu muốn thì ta sẽ đưa cháu đi – Ông Gió trả lời.

Thế rồi ông Gió cuốn Cục Ghét theo mình đi về phía khu rừng. Đi được hơn một ngày đường Cục Ghét thấy nóng lòng bèn hỏi ông Gió:

- Gần đến chưa ông, cháu sốt ruột quá!

- Hồi đó rừng nhiều, ta chỉ cần đi 5 10 phút là có một khu rừng, nhưng dạo này công nghiệp phát triển, họ phá rừng lấy gỗ cả rồi nên phải đi xa như vậy.

Cuối cùng thì cũng đến được nơi mà Ghét mong đợi, một khu rừng xanh mướt mắt hiện ra trước mắt. Ghét hào hứng ra mặt:

- Cháu cảm ơn ông ạ!

- Uhm, không có gì, mang đến niềm vui và hạnh phúc cho người khác cũng là một cách tìm đến niềm vui cho chính mình đấy Ghét à! Thôi ta thắng nha!

Nói đoạn ông Gió lướt đi nhẹ nhàng. Cục Ghét bắt đầu cuộc khám phá khu rừng mà cậu gọi là “Hành trình khai sáng nhân loại”. Đây là một khu rừng có tuổi đời khá lâu, từng ngọn cây cao vút như những tòa nhà chọc trời mọc xan xát nhau với những tán lá nhiều tầng dày đến nỗi có nhiều khu vực nắng không thể rọi thẳng được xuống mặt đất mà chỉ có thể le lói vài tia nắng chiếu qua dăm ba khe lá nhỏ tạo nên một cảnh tượng thần tiên huyền ảo. Những tia nắng hiếm hoi đó được những chú Khỉ nhỏ tận dụng tối đa để ngồi bắt chích cho nhau, như luật bắt thành văn, chúng luân phiên đổi chỗ cho nhau để tận hưởng “một chút ấm áp của nhân thế”, trông thật đáng yêu. Trên cành cây đối diện, một chú Lười cũng đang cố gắng lê những bước chân nặng nề của mình về phía tia nắng để sưởi ấm, có lẽ bạn sẽ thấy điều đó không có gì đặc biệt nhưng với một loài vật ngủ 20 – 22 tiếng một ngày như Lười ta thì đó là một hành động khó tin. Có lẽ chỉ ở những hoàn cảnh khó khăn nhất thì bản chất thật sự của vạn vật mới được bộc lộ rõ nét nhất. Lòng Ghét thấy cũng ngaoi ngoai ít nhiều, đi thêm một đoạn, Ghét đến một khu vực mà cây cối thưa thớt hơn, có lẽ đây là nơi sinh sống của những loài linh trưởng lớn. Bỗng Ghét thấy hai chú voi đang nói chuyện với nhau. Voi bố nói:

- Giờ con đã “đủ ngà, đủ vôi” rồi, ta không còn gì phải lo lắng, chỉ lo cho mẹ con nay ốm mai bệnh, con nhớ chăm sóc bà ấy cho tốt. Điều mà ta cảm thấy ray rức nhất là lúc trước đã không dành nhiều thời gian quan tâm mẹ con hơn nữa.

- Cha yên tâm, con sẽ chăm sóc cho mẹ chu đáo hu.hu.hu...
- Voi con nức nở.

- Con đừng khóc, hãy nghe lời ta dặn, khi nào con và Voi Điệu kết hôn, con phải cố gắng trở thành một người chồng tốt, cả đời ta mới khám phá ra rằng thời gian có thể làm phụ nữ trở nên thực dụng hơn vì cuộc sống gia đình, nhưng có một điều thời gian không bao giờ thay đổi được ở họ đó là sự khát khao được quan tâm và chia sẻ từ người đàn ông. Cuộc sống đừng bao giờ để mình phải hối tiếc điều gì.

- Dạ, con sẽ ghi nhớ lời cha híc.híc...

- À, mà quên, con không cần đợi ba năm mới xả tang ta đâu,... hai năm tám tháng thôi được rồi, vậy nhen. Bye con!

Cục Ghét nghe cuộc đối thoại này thì lấy làm lạ, không hiểu thật ra là có chuyện gì, vốn tính hiếu kỳ Ghét ta quyết định theo chân voi cha xem chuyện gì sẽ xảy ra. Theo chân voi cha, Ghét đến một khe núi, một nơi mà hai bên là vách đá cheo leo dựng thẳng đứng, cây cối hầu như không mọc ngoài vài bụi cỏ đã héo khô từ bao giờ. Tiếng chim kên kên thỉnh thoảng lại thét lên làm Ghét thêm rùng mình. Cuối cùng cũng đến nơi, một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt Ghét, xương, xương và xương... Thì ra đây là Nghĩa Địa Voi, nơi mà những chú voi già cả khi biết mình đã “gần đất, xa trời” đến để trút hơi thở cuối cùng như một tập quán cố hữu của loài voi. Dù rất sợ hãi nhưng Ghét quyết không bỏ cuộc, cậu nằm gần đó tiếp tục theo dõi. Voi cha nằm lã một góc, mắt ngược trên trời vừa rên rĩ:

- Bà nó ời,... hu.hu...

Trong đôi mắt ấy chứa đựng đầy nỗi ưu tư và trĩu nặng, mà cũng phải, vốn dĩ đôi mắt luôn là bản báo cáo rõ ràng nhất về tâm trạng và suy nghĩ của một người. Không ăn không uống, hai ngày sau, chú voi già đáng thương trút hơi thở cuối cùng. Ghét vẫn ngồi

đó, không nói gì, không làm gì, chạnh lòng buồn man mát Ghét thở dài một hơi. Chợt Ghét nghe có tiếng nói:

- Này... này... Bạn này làm gì ở đây thế?

- Không có gì, mình chỉ hiếu kỳ nên ngồi xem thôi! Bạn là ai vậy?

- Mình là Mùi Thịt Thối. Mình ở trên xác chết của tất cả các loài động vật.

- Sao bạn lại ở một nơi tang tóc như vậy?

Mùi Thịt Thối cười nói:

- hì.hì... Vì đó là một phần của thực tế mà bạn.

Nghe có mùi xác rữa, bỗng chốc một đàn kên kên từ đâu kéo tới thi nhau rửa xác chú voi già. Trước cảnh tượng kinh sợ này, Ghét chạy một mạch ra khỏi nơi chết chóc đó, cậu chạy đến khi trời tối mịt và không còn đủ sức nữa mới dừng lại, nằm trên một vách đá ngắm những vì sao, Ghét bắt đầu suy nghĩ lại tất cả những chuyện đã qua. Đột nhiên Ghét ngồi bật dậy,... và khẽ cười. Ghét nhận ra một điều gì đó và đưa ra một quyết định, một cuộc cách mạng trong tư tưởng làm thay đổi cuộc đời Cục Ghét. Nhưng đó lại là một câu chuyện khác...

***Quên sao được hình ảnh những đứa học trò tinh nghịch giành nhau xách cặp dùm tôi, những lời động viên tuy ngốc xít nhưng chứa đầy tình cảm trong những ngày đầu đi dạy đầy bỡ ngỡ của tôi hay những cú điện thoại nặc danh tràn ngập tiếng khúc khích...
Tôi khẽ cười...***

TÔI ĐI DẠY

Gia đình tôi vốn có truyền thống làm nghề giáo, nhưng với tính tình khá nhút nhát, tôi nghĩ mình không thích hợp với nghề này cho lắm nên tôi đã chọn mỹ thuật vì cảm thấy mình cũng có năng khiếu và yêu thích lĩnh vực này. Nhưng người ta vẫn thường nói "nghề chọn người chứ người không chọn nghề", thật vậy, như một bàn tay vô hình, số phận lại rong rui đưa tôi đến với nghiệp "gỗ đầu trẻ" một cách đầy tình cờ mà tôi cũng không thể ngờ đến.

Cầm tờ giấy quyết định bổ nhiệm làm giáo viên mỹ thuật trên tay, trong tôi tràn ngập một dòng cảm xúc thật lạ, vừa vui sướng vì mình được làm việc với đúng sở trường nhưng lại cũng vừa lo lắng vì không biết với tính cách của mình tôi có thể đảm nhận tốt vai trò của một người giáo viên hay không?!

Tôi không thể quên được cái ngày đi dạy đầu tiên của mình. Do tối hôm trước tôi không tài nào chợp mắt được vì hồi hộp, nên hôm sau tôi đã dậy trễ hơn dự tính mất 15 phút. 6h30 sáng, tôi cuốn cuộn làm vệ sinh cá nhân cấp tốc nhất có thể rồi vội vã mặc bộ áo dài mới tinh mà tôi đã xếp sẵn từ tối. Loay hoay mặc một đồng phục kiện linh tinh, nón mũ, găng tay, áo khoát, tôi chợt nhớ ra rằng mình mặc áo dài mà quên mất... chiếc quần. Cũng may là nhà không có ai và tôi phát hiện ra sớm nếu không thì xấu hổ chết đi được.

Chuẩn bị xong tất cả mọi thứ và ngược lên nhìn đồng hồ, tôi thấy mình chỉ còn 10 phút để chạy xe từ nhà đến trường. Cũng may mắn vì đoạn đường từ nhà đến trường khá vắng nên tôi có cơ hội biểu diễn "tay lái lùa" của mình và cán bánh trước cổng trường vừa lúc tiếng trống vang lên. Chắc có lẽ không ai nghĩ ngày đầu tiên đi dạy của một cô giáo trẻ như tôi lại có thể giàu kịch

tính, đậm chất hành động lẫn khôi hài đến vậy.

Tôi hồi hộp bước vào lớp học đầu tiên mà sẽ mình dạy trong cuộc đời. Tôi còn nhớ như in, đó là lớp 1A. Tôi bước vào lớp, hàng chục cặp mắt ngơ ngát hiếu kỳ của lũ trẻ hướng về phía mình, tuy hơi lúng túng nhưng tôi vẫn cố gắng lấy hết bình tĩnh đọc bài "diễn văn" mà tôi đã tập hàng trăm lần trước gương suốt một tuần lễ. "Chào các con, cô tên Bi, là giáo viên mỹ thuật mới và sẽ dạy lớp các con từ giờ cho đến hết năm học này. Cô mong rằng các con sẽ ngoan và học tốt môn học đầy thú vị này." Bỗng có một cánh tay phía cuối lớp đưa lên: "Cô ơi, cho con nhỏ một xiu, một xiu xiu thôi được không ạ...". "Uh, con có thắc mắc gì thế, con nói đi?" - tôi nhác nhiên đáp lại. "Sao mặt cô nhìn giống con nít vậy ạ?" - cô bé ngây thơ hỏi. Trời ạ, từ đó đến giờ đây không phải là lần đầu tiên tôi được hỏi câu này nhưng lại là câu hỏi đầu tiên tôi nhận được từ một con bé, lại nằm trong số những học trò đầu tiên của mình. Một chút xấu hổ pha lẫn thú vị, tôi bước xuống cuối lớp, vuốt chiếc má tròn phúng phính của cô bé và trả lời: "Mặt cô giống con nít vì cô rất yêu con nít, như cô bé này chẳng hạn." - tôi cười đáp lại, cô bé lấy làm thích thú nhe hàm răng chiếc trắng chiếc đen cười tít mắt, cả lớp ồ lên cười theo.

Như một hiệu ứng dây chuyền, hàng chục cánh tay khác giơ lên, nào là "Sao tai cô to thế?" rồi "Sao giọng cô nhỏ thế?"... mà mãi đến sau này nghĩ lại tôi mới phì cười tự nhủ "Sao trông giống như đoạn đối thoại giữa cô bé quàng khăn đỏ và lão sói già trong truyện cổ tích thế?!". Đó là một trong những ngày đáng nhớ nhất của cuộc đời tôi. Có lẽ chính sự ngây thơ, hồn nhiên và đáng yêu của lũ trẻ đã tạo thành một nguồn động lực vô hình giúp tôi trở nên tự tin hơn không chỉ những lúc đứng trước lớp mà còn cả trong cuộc sống của tôi về sau.

Thời gian quả là không chờ đợi một ai, thắm thoáng đã qua một năm học, hôm nay trời đang khô tran bỗng có một cơn mưa rào chợt thoáng qua làm cho không khí trở nên thật ngọt ngào và oi bức. Ừ, giao mùa. Cái mùi hơi đất bốc lên sau những cơn mưa đầu mùa có thể khiến cho nhiều người cảm thấy khó chịu, nhưng đối với tôi nó lại mang đến một cảm giác khác, một cảm xúc lạ,

nhẹ nhàng và thật dễ chịu. Nó báo hiệu một mùa hè lại đến, mùa mà lũ trẻ tạm xa trường học và được vui chơi thoải thích, mùa mà tôi có những khoảng lặng để nghĩ về những gì mình đã trải trong năm qua, nghĩ về những dự định sắp tới và nghĩ về lũ trẻ đáng yêu của tôi. Quên sao được hình ảnh những đứa học trò tinh nghịch giành nhau xách cặp dùm tôi, những lời động viên tuy ngốc xít nhưng chứa đầy tình cảm trong những ngày đầu đi dạy đầy ngỡ ngàng của tôi hay những cú điện thoại nặc danh tràn ngập tiếng khúc khích... Tôi khẽ cười...

"Nowhere is now here" - không đâu cả nghĩa là ở ngay đây. Thế đấy, có những điều quý giá mà ta nghĩ rằng nó rất xa vời nhưng thật ra lại nằm ngay trước mắt mà đôi lúc ta phải đứng thật xa mới thấy nó thật gần biết bao.

HAI CHỊ EM

Nhà tôi có hai chị em, tôi là út, còn chị tôi lớn hơn tôi hai tuổi. Tuy cùng là con gái nhưng tính cách của chúng tôi hoàn toàn trái ngược nhau. Tôi thì mạnh mẽ và hiếu động, trong khi chị ấy thì hiền và trầm tính hơn. Có lẽ vì thế mà từ nhỏ tôi đã tỏ ra lấn lướt, nếu không muốn nói là... tinh ranh hơn.

Lúc nhỏ tôi nhớ có lần vì giành nhau một miếng bánh mà chúng tôi đã đánh nhau, lần đó ba mẹ không có ở nhà, vì nhỏ hơn nên dù "nỗ lực" hết mình tôi vẫn phải chịu phần thua. Dù tức lắm nhưng tôi không khóc mà "để dành" nước mắt và sức lực để gào lên thật lớn ngay khi ba mẹ vừa về đến nhà. Vì là con út nên tôi dành được sự "hậu thuẫn" của ba mẹ, thế là tôi lại lật ngược được tình thế và được mẹ "đền" cho một chiếc bánh khác to hơn. Thế đấy, dù bạn là ai, ở vị trí nào, dù cao hay thấp, tài giỏi hay bình thường bạn cũng đều có những ưu thế và tiềm lực riêng mà người khác không có và nếu biết khai thác, tận dụng tốt thì bạn sẽ chiến thắng bất kỳ kẻ mạnh nào. Tôi rút ra được điều này từ những câu chuyện cổ tích mẹ thường hay kể hàng đêm khi ru chúng tôi ngủ. Nhiều lúc nghĩ lại chuyện đó tôi thấy thật buồn cười và đáng yêu làm sao!

Theo thời gian, rồi chúng tôi cũng lớn hơn và căn phòng chung của hai chị em thì dần nhỏ lại. Sự trưởng thành về thể chất và tinh thần của chúng tôi cũng kéo theo "sự trưởng thành" của những trận đối đầu, không còn những trận chiến vì bánh kẹo hay đồ chơi nữa mà chuyển sang những chủ đề mới, "ô mai" hơn, "ô mai" như cái độ tuổi của chị em tôi.

Chị ấy thì "dị ứng" cái tính bê bối của tôi, trong khi tôi lại không thể chịu được sự ngăn nắp một cách máy móc của chị.

Tuổi mới lớn kéo theo hàng tá những thứ linh kinh làm điệu con gái của hai chị em, căn phòng nhỏ lại càng thêm nhỏ. Mỗi lần có một món đồ nào của tôi vô tình lọt nhằm vào "địa phận" riêng của chị ấy thì y như rằng lại có một trận khẩu chiến xảy ra. "Người gì đâu mà hay cộc, thấy ghét!" - tôi vẫn thường nói như thế mỗi khi phải nhắc đến chị ấy. Điều khiến tôi cay cú nhất có lẽ là lúc cả hai ngủ chung giường vào buổi tối, không ít lần những giấc mơ đẹp của tôi bị gián đoạn bởi một "vật thể lạ" đè lên mặt và lỗ mũi mình mà theo tôi được biết thì nếu không phải là bàn chân thì cũng là cùi chỏ của chị ấy. Những lúc như vậy tôi chỉ ước sao cho chị ấy mau chóng đi học xa nhà, nếu được thế thì có lẽ tôi sẽ tự do và thoải mái biết nhường nào.

Ngày tôi đặt chân vào cấp ba thì cũng là lúc chị học năm cuối cấp. Với lực học xuất sắc, chị ấy không quá khó khăn để thi đậu đại học vào ngành học mà mình mong muốn. Cái ngày chị chuẩn bị lên đường, tôi nghĩ mình hẳn phải thấy vui sướng lắm vì sắp được tự do và từ nay sẽ được "làm vua một cõi", sẽ không bị ai chiếm bàn học, chiếm máy tính hay giành ăn những món ngon của mẹ nữa và nhất là có thể ngủ thật đã giấc mỗi buổi tối mà không sợ bị ai phá bình.

Nhưng không...

Không còn được giành ăn, không còn được đấu khẩu với chị bỗng dưng tôi cảm thấy thật khó chịu... Căn phòng riêng giờ đây sao rộng đến thế, rộng đến mức tôi có cảm giác như mình đang lọt tằm giữa một không gian đầy lạnh lẽo và trống vắng. Mỗi buổi sáng cuối tuần không còn có ai chịu trận chung cái tội ngủ dậy trễ, tranh luận về một bộ phim hấp dẫn hay cùng vào siêu thị mua và chia sẻ những món "bí kíp" làm đẹp của con gái. Tôi chợt nhận ra giữa tôi và chị không phải luôn chỉ có những điểm bất đồng và những trận đấu khẩu mà còn có những điểm chung và những sợi dây liên kết vô hình mà vô tình khi trước tôi đã không nhận ra.

Trong một lần ba mẹ đi vắng, phải ở nhà một mình, cảm giác cô đơn và trống trải bỗng trở nên lớn hơn bao giờ hết, dường như đã vượt quá mức chịu đựng của mình, tôi bật khóc... Tôi quyết định gọi điện thoại cho chị,... "Bé nhớ chị quá!" - Câu nói đầy tình

cảm mà suốt mười mấy năm sống chung với nhau chưa bao giờ tôi thốt lên và cũng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có lúc phải thốt lên những lời đó với chị.

Tôi từng nghe đâu đó có một câu nói "Nowhere is now here" - không đâu cả nghĩa là ở ngay đây. Thế đấy, có những điều quý giá mà ta nghĩ rằng nó rất xa vời nhưng thật ra lại nằm ngay trước mắt mà đôi lúc ta phải đứng thật xa mới thấy nó thật gần biết bao. Bật ra được câu nói đó bỗng dưng tôi thấy lòng thanh thản đến diệu kỳ. Dù xa nhau nhưng tình cảm chị em tôi chưa bao giờ ảm áp hơn thế và tôi tin rằng hơi ấm sẽ không bao giờ tắt với những ai biết quý trọng những gì mình đang có.

Trong tình cảm, giữa những cung bậc thăng trầm, đôi khi một khoảng lặng giúp chúng ta nhận ra được nhiều điều và trân trọng hơn những gì ta đang có.

NHẬT KÝ

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Hôm nay mình mới chia tay với anh ấy, thật buồn, mình đã nói ra những lời không thật với lòng, có lẽ anh bị tổn thương nhiều lắm. Nhưng mình biết làm sao đây, mình không thể cãi lời mẹ được, mình không thể để mẹ buồn thêm nữa, cuộc đời mẹ đã có quá nhiều bất hạnh rồi. Mình cũng không muốn làm anh buồn, thà chia tay thẳng để anh tìm đến một hạnh phúc mới, để anh được vui vẻ trở lại. Nếu phải khổ để một mình mình chịu thì được rồi.

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Sao cô ấy có thể nói với mình những lời tuyệt tình đến thế cơ chứ, mình không thể tin được đó là những lời phát ra từ cửa miệng của cô ấy. Cô ấy thừa biết mình yêu cô ấy nhiều như thế nào, rằng mình sẽ chấp nhận chờ đợi dù khó khăn và sóng gió thế nào. Sao lại vậy chứ, tại sao?!

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Không biết giờ này anh ấy đang làm gì? Hôm nay mình làm sao thế không biết cứ cầm điện thoại đặt lên đặt xuống, có ai thèm gọi đâu chứ? Mà cũng phải mình chia tay rồi mà, còn mong chờ gì nữa chứ... Mà dạo này mình làm sao thế không biết?! Bình thường thì không sao, mà hễ cứ ngồi một mình là lại nghĩ lung tung rồi đổ mắt.

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Khùng, đúng là khủng!. Hôm nay làm sao thế không biết, cứ soạn tin nhắn rồi lại xóa đi, soạn rồi lại xóa đi, cả chục lần như thế, mình rảnh dỗi vậy sao, ai thèm nhận mà nhắn? Mà dạo này đúng là mình cộc tính thật, đừng một chuyện chuyện là làm um xùm lên.

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Hôm nay xem phim Step Up xong, tự nhiên mình ngồi khóc ngon lành, thật kỳ lạ... Mình nhớ lắm, nhớ vòng tay đó, nụ hôn đó, mình thèm cái cảm giác được anh ôm vòng lòng biết bao, sao lúc trước mình không biết rằng nó quý giá đến thế cơ chứ?! Nếu bây giờ có thể... hu.hu.hu...

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Khốn nạn thằng nhà đài, khốn nạn thằng HBO, phim gì không chiếu, chiếu cái phim gì vậy không biết?! Mà ai bảo mình ngu, biết thế còn ngồi coi làm chi. Nhưng sao kỳ lạ, coi rồi như bị thôi miên, không dứt ra được, sao thấy thân quen đến thế... Khóc à, sao lại khóc chứ, mình là con trai mà... hic.hic...

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Hôm nay lên mạng thấy blog anh ấy để hình ai không biết, nguyên một đám con gái tự nhiên có cái mặt gã thò vào, vô duyên, đáng ghét! Mà sao lại phải bức chứ, mình đâu là gì của anh ta nữa... Nhưng lỡ gã có ý gì với một trong bọn họ thì sao nhỉ, trời ơi, nghĩ đến đó là... nhưng đó không phải là ý của mình sao? Chẳng phải mình muốn vậy sao, chắc mình điên mất!!!

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Hôm nay họp nhóm, mệt chết được, nhưng mà cũng vui, đã lâu rồi mình không được vui như vậy, giá mà lúc đó có... mà thôi bỏ đi! Người ta giờ thậm chí còn không thèm nói chuyện xã giao với mình nữa là, gửi biết bao nhiêu tin rồi còn gì, tức chết đi được.

Mình đã nói là coi nhau như bạn bè thôi cũng được, vậy mà,... thế đấy!

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Hôm nay tự nhiên có hứng dậy sớm, ngồi viết nhật ký. Hôm bữa anh ấy gửi tin quá trời mà mình không trả lời, chắc anh buồn lắm, nhiều khi còn lâu bầu nữa, biết mà... Nhưng mình cũng không biết tại sao nữa, như có cái gì đó nghẹn lại, nửa biết trả lời, nửa không muốn. Vừa muốn nói thật nhiều nhưng lại vừa không biết phải bắt đầu từ đâu. Mình không thể chịu đựng được chuyện phải đối mặt với anh với tư cách một người em gái, thật không thể chịu được, nhưng mình cũng không thể làm khác. Mình phải làm sao đây? hu.hu...

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Gió mùa này lạnh lắm, không biết cô ấy có đắp chăn kỹ không, mình định nhắn tin nhắc nhở mà thôi, không trả lời cũng vậy, mà mắc công mẹ cô ấy cầm điện thoại thì sao, một lần rồi còn gì. Hai tuần nữa là sinh nhật cô ấy, mình phải chuẩn bị từ giờ là vừa, sắp tới bận lắm. Nhận hay không thì tùy, nhưng mình không thể sống như người vô tình vô nghĩa được. Dù sao... mình vẫn muốn cô ấy được vui.

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Sao dạo này anh ấy ít viết blog thế nhỉ?! Hay là bận đi chơi với ai không biết? Còn vài bữa nữa là sinh nhật mình rồi mà không thấy động tĩnh gì hết, chắc anh ấy quên luôn rồi. Tự nhiên thấy buồn thế không biết!...

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Hôm qua sinh nhật cô ấy, hú vía, may mà mình kịp nhắn tin chúc mừng. Chạy tới chạy lui cả ngày đêm tận đêm, ngủ thiếp đi

lúc nào không biết, may mà giật mình tỉnh dậy lúc 11h30 đêm đến gửi tin và post cái entry đã soạn sẵn cách đó hai ngày lên blog. Hên là chuẩn bị sẵn hết, đúng là “thần cơ diệu tính”... Mà sao chẳng thấy trả lời, kỳ cục, một lời cảm ơn cũng khó khăn đến vậy sao? Không lẽ cô ấy tuyệt tình đến thế?

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Đáng ghét thật, làm mình chờ cả ngày, chả thấy hơi hám gì cả đến tận khuya lắc mới chịu gửi tin chúc mừng. Định cảm ơn nhưng sao thấy kỳ kỳ nên im luôn. Nhưng dù sao tự nhiên cũng thấy vui vui. Mẹ tặng cho mình SIM mới. Mình không thể cho anh ấy số được, với danh nghĩa gì đây chứ, im lặng bao nhiêu lâu tự nhiên, nhưng lỡ... biết làm sao đây, mình...

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Hôm nay vui thật vui, điện thoại đang hết tiền tự nhiên có ai chuyển tiền tặng xài, đúng là như cá mắc cạn gặp nước vậy. Nhưng mà ai thế không biết, số lạ quắc, thôi kệ từ từ tính, có thể là chuyển nhầm, gọi lại nó đòi tiền thì lấy đâu mà trả, xài bị thâm rồi.

Ngày... tháng... năm...

Linh Vy,

Cái lão già đáng ghét này càng ngày càng quá đáng, không thèm gọi lại xem ai cho tiền, xài chùa ngon ơ! Mà lỡ gọi lại thì mình không biết làm sao nữa, hôm bữa mới vô tình thấy nick gã online mà đã giật mắt tim, hướng gì...

Ngày... tháng... năm...

Lâm Vinh,

Hôm nay mình mới có cơ hội điều tra khoản tiền chưa rõ ràng trong tài khoản điện thoại. Thì ra là cô ấy... Đã lâu rồi mình không được nghe giọng nói đó, mình cảm nhận được hơi thở đó, vẫn nồng ấm như ngày nào. Nghe giọng cô ấy, không hiểu sao nước

mắt cứ trào ra, không nói được lời nào, đành cúp máy bất lịch sự. Đáng ghét, càng lúc càng mít ướt.

Vào một buổi tối nọ, khi Linh Vy đi học về, cô phát hiện ra sao hôm nay lại có nhiều đôi tình nhân đổ ra đường dạo phố thế. Những hình ảnh đó vô tình làm chạnh lòng cô như một vết thương bị xát thêm muối. À, thì ra vì mai là 14/02, nên các cặp tình nhân ra đường tranh thủ ăn lễ sớm để tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc đó được lâu hơn. Cảm thấy cô đơn và trống trải, cô tấp vào

một quán nước. Với tâm trạng đầy mâu thuẫn, vừa không muốn thấy những hình ảnh ân ái đó, vừa muốn tìm về những cảm xúc và kỷ niệm giữa hai người mà cô cho là hạnh phúc nhất đời mình tưởng chừng đã lãng quên. Đó là quán Cà Phê Tình Nhân, nơi mà cô và Lâm Vinh trước đây vẫn thường hò hẹn. Những chiếc ghế đôi nhìn ra biển, với từng đợt sóng rì rào dưới chân, mùi biển, gió biển không đâu có thể cảm nhận được rõ ràng cái “chất biển” đầy lãng mạn bằng nơi đây.

Quán hôm nay trở nên đông lạ thường, mà cũng phải, mùa Valentine mà. Cô tìm mãi mới ra một chỗ kín đáo nhất, một góc khuất mà cô nghĩ là sẽ không đôi nào tìm ra. Thật không may, hình như cũng đã có người rồi thì phải, nhưng chỉ có một người duy nhất.

- Xin lỗi, tôi không biết đã có người. – Linh Vy bối rối.

“Vy!” - giọng một người thanh niên phát ra. Cái giọng nói đó làm cô giật bắn mình, cổ trắn an con tim đang đập loạn nhịp, Linh Vy quay lại. Cảm giác cô đã đúng, trước mặt cô là Lâm Vinh, bằng xương bằng thịt.

- Em có thể nói chuyện với anh một phút được không? – Lâm Vinh nói tiếp.

Linh Vy đứng lặng như một pho tượng gỗ, không nói được tiếng nào, không làm được gì.

- Lúc ban đầu khi em nói ra những lời cay đắng đó, thật sự anh rất giận, tưởng chừng không chịu nổi đã kích đó. Nhưng sau đó bình tâm lại anh biết đó không phải những lời thật lòng em muốn nói với anh, vì anh tin người anh yêu là một thiên thần nhỏ bé chung tình và thánh thiện.

Linh Vy không nói gì, cô chỉ quay mặt đi để che dấu những giọt nước mắt đang tuông trào từ hai khoé mi. Đặt tay lên đôi má cô, lau khô những giọt nước mắt đó, Lâm Vinh nói tiếp:

- Nhìn anh này Vy... Anh hiểu, anh hiểu tất cả, anh hiểu cảm nhận, những nỗi khổ tâm và khó xử của em. Nhưng em còn nhớ anh từng nói gì trong lần đầu mình hẹn hò không, anh nói anh sẽ chờ, 5 năm hay 10 năm cũng thế, vì cuộc đời này anh chỉ có thể yêu duy nhất mình em mà thôi...

Không đợi Lâm Vinh nói thêm lời nào, Linh Vy ôm chầm lấy anh và khóc nức nở. Lâm Vinh cũng chẳng thể nói thêm lời nào vì trên gương mặt của một tên con trai tưởng chừng mạnh mẽ và chai đá giờ đây cũng đã ướt đẫm nước mắt.

Chả việc gì phải cố tạo ra cái dáng vẻ giống giống người nổi tiếng này hay người công chúng nọ, thà xấu như một con người còn hơn là đẹp như một pho tượng.

TÔ BÒ KHO VÀ ĐÔI MẮT

Một ngày nắng nhẹ, hăng say làm việc từ sáng sớm, tôi quên mất rằng mình chưa ăn gì, 9h30 P.M, quá trễ cho một bữa ăn sáng, nhưng nghĩ thôi kệ có còn hơn không, tôi quyết định lách cái thầy "thừa xương thiếu thịt" của mình vào quán bò kho quen thuộc gần nhà. Như thường lệ, một tô bò kho, hai ổ bánh mì, bàn bên phải, góc trong cùng... Đôi khi tôi có những nguyên tắc cứng đến bệnh hoạn như vậy, nhưng tôi chấp nhận vì tôi nghĩ nó tạo nên nét đặc trưng riêng của mình. Chả việc gì phải cố tạo ra cái dáng vẻ giống giống người nổi tiếng này hay người công chúng nọ, thà xấu như một con người còn hơn là đẹp như một pho tượng.

Vào giờ này khách cũng đã thưa chỉ còn đôi ba người ngồi "chéo căng ngỗng" vừa xỉa răng vừa tán dóc rôm rả. Nhưng điều khiến tôi chú ý nhất đó là sự lặng lẽ phát ra từ cái góc xiên chỗ tôi ngồi, chỗ tối nhất mà ít thực khách nào muốn "an tọa". Một bà cụ già, cỡ 70 hay 80 tuổi gì đó, với gương mặt rám nắng hằn sâu những dấu vết của năm tháng, bộ bà ba đen đã nhàu nát cũ kỹ và chiếc khăn rằn quấn trên đầu, tôi đoán có lẽ bà cụ không phải là người thành phố. Cụ ngồi đó, chỉ một mình...

Tôi tự hỏi với độ tuổi này lẽ ra bà cụ phải có con cháu chăm sóc, phụng dưỡng chứ, sao lại để bà ngồi một mình ngoài quán thế này?! Cái suy nghĩ mông lung ấy của tôi chạy từ tai này sang tai kia rồi quay lại gõ lên đầu mình, "Bà Tám thế không biết?! Nguội cả thức ăn rồi!" Bò kho mà nguội thì không gì kinh khủng bằng, mỡ bò đông lại thành từng mảng, bám vào môi trông cứ như là đóp phải hồ dán vậy, khó chịu lắm! Nghĩ đến đó là thấy ớn lạnh, tôi tranh thủ chén lia lịa, miếng bò kho như muốn bay cả ra ngoài,... dù sao tôi cũng đang đói mà.

Nhưng chỉ một lúc sau, như có lực hút vô hình, tôi lại chăm chú nhìn bà cụ ấy. Sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu không chú ý cách bà ăn, không kém gì tôi lúc này, mà không, hơn ấy chứ, cụ đưa tô lên miệng húp lấy húp để cho đến những giọt nước cuối cùng còn đọng trên tô, tôi có cảm giác như đã lâu lắm rồi cụ chưa được ăn một bữa ăn "thịnh soạn" như vậy. Bỗng chiếc khăn quàng đầu của cụ rơi xuống, bà lồm khồm cúi xuống nhặt chiếc khăn lên một cách đầy khó khăn. Đột nhiên tôi thấy lòng ngực thắt lại, quá đa cảm chăng, chẳng hiểu, nhưng trong đầu tôi thoáng nghĩ mình sẽ trả tiền cho bà cụ đáng thương này.

Tuy nhiên một hành động kỳ lạ nữa của bà làm cắt ngang suy nghĩ tôi. Bà cầm chiếc tô sạch sẽ trên bàn chậm rãi bước ra quầy đưa cho bà chủ rồi cúi đầu như một lời cảm tạ rồi bước đi, một hành động mà hầu như không một người khách nào làm. Lúc này tôi mới nhận ra đây là bữa ăn làm phước của chủ quán dành cho cụ già neo đơn này. Không biết đôi chân đã mệt mỗi ấy rồi sẽ đi về đâu nhưng cầu mong rằng những tấm lòng nhân ái này sẽ luôn dõi theo bước chân của cụ bà đáng thương và những người đồng cảnh ngộ. Đôi khi có những điều rất nhỏ nhưng lại chứa đựng những ý nghĩa rất lớn đủ để sưởi ấm lòng người...

Trái tim hai người như bồng tỉnh sau một giấc ngủ dài, rung động trở lại và mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cuộc sống có hơn 16 triệu màu, như chỉ cần ba màu để làm nên một thế giới, hãy tìm đến những gam màu đích thực của mình.

HẠNH PHÚC TỪ Đâu ĐẾN

Một chuyện tình tuổi teen cũng như bao chuyện tình khác, anh và cô yêu nhau từ thuở còn ngồi ở ghế nhà trường. Anh hơn cô một cấp học, mỗi buổi sáng anh đều đặn qua nhà chờ cô đến trường cô rồi vòng lại trường của mình, mặc dù không thuận đường cho lắm nhưng anh vẫn thấy rất vui vì có cảm giác luôn được bảo bọc cho cô, có lẽ đứa con trai nào cũng đều thích như thế – có thể nói như vậy, cho đến một ngày cô giành được một suất học bổng toàn phần của đại học CamBridge, Anh Quốc. Trước ngày cô ra đi họ đã có một buổi “hẹn hò kỳ lạ”. Kỳ lạ ở chỗ nó khác hẳn những lần hẹn hò trước đây, không dạo phố, không vui đùa, không âu yếm và... không nói dù chỉ một lời. Họ chỉ ngồi đó, nhìn nhau, nhưng có lẽ chỉ như thế thôi là đủ, vì họ đã quá hiểu nhau. Trong đôi mắt cô chứa đựng bao nhiêu điều, hờn trách có, bi lụy có, bình rình có, hoan man có, lòng cô đầy mâu thuẫn. “Sao anh không nói gì, sao anh không giữ em lại, nếu anh chỉ nói một lời em sẽ bỏ tất cả để nằm trong vòng tay ấm áp của anh mãi không xa rời?! Tại sao... tại sao chứ?”. Mắt cô hoe đỏ, anh cũng đã nhận ra nhưng dường như anh đang cố trốn tránh cái nhìn ấy. Thật ra anh cũng rất yêu cô, anh luôn muốn cô mãi bên mình không xa rời, nhưng anh không muốn vì chuyện đó mà làm ảnh hưởng đến tương lai của cô, anh luôn tôn trọng những mơ ước và hoài bão của cô, cũng giống như cái cách mà anh đã đến với cô, từ một người anh trai.

Rồi chuyện gì đến cũng đến, ngày cô lên máy bay cũng là ngày anh xa quê, đặt chân lên giảng đường đại học nơi đất khách. Những ngày đầu tiên ở xứ sương mù, đêm nào cô cũng khóc, khóc vì nhớ nhà, khóc vì nhớ anh, khóc vì cái cảm giác cô đơn đang vây lấy cô như một bầy cá đói bắt được mồi, cảm giác hụt

hắn không dễ chịu chút nào nhất là với một người đa sầu đa cảm như cô. Anh cũng không hơn gì, mỗi lần vô tình nhìn thấy cảnh những cặp tình nhân quấn quýt bên nhau, lòng anh lại đau nhói. Lúc đầu họ còn thường xuyên nhắn tin, chat và gọi điện tâm sự với nhau về những chuyện sinh hoạt và học hành. Nhưng dần dần do áp lực học tập, họ ít liên lạc với nhau hơn, thư từ cũng thưa dần. Khoảng thời gian đó cũng không dễ chịu với anh, anh bắt đầu tập hút thuốc – quên sầu, uống rượu – quên buồn. Nhưng sau đó nghĩ lại thấy thương ba mẹ và không muốn cô thất vọng, anh tu tỉnh và chỉ biết lao đầu vào học và học, học cho thật say, học để không còn thời gian để buồn nữa.

Người ta nói “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” quả không sai, dù con đường giữa nơi cô ở đến trường là một nơi tuyệt đẹp và cổ kính gợi nên những hình ảnh được miêu tả trong cuốn truyện Harry Potter nổi tiếng, đối với cô tất cả đều trở nên thật vô nghĩa. Nhưng dần dần rồi thời gian và cái nét thanh bình ở Cambridge cũng làm cô ngại ngoi phần nào. Mỗi khi cảm thấy buồn cô thường dạo thuyền trên sông Cam và ngắm nhìn thành phố có bề dày lịch sử bạt nhất nước Anh này, đặc trưng nhất là

hầu hết cái công trình nơi đây từ nhà hàng, khách sạn cho đến trường học đều được xây dựng theo kiến trúc Thiên Chúa Giáo, có lẽ chính vì thế nơi đây tạo cho người ta cảm giác cổ kiến đầy yên bình và cũng không khó hiểu khi CamBridge còn được biết đến như một thiên đường học tập với hàng loạt trường học và thư viện đồ sộ. Vốn dĩ là một người ham đọc sách, thời gian cô ở thư viện luôn nhiều hơn thời gian ở nhà, trong mắt cô lúc này chỉ toàn dày đặc những trang giấy, cô đọc sách, đọc mọi lúc mọi nơi, đọc để quên đi nỗi cô đơn đang hành hạ cô từng ngày từng giờ.

Sau một thời gian anh được một công ty đặc cách tuyển dụng vì thành tích học tập của mình ở trường và được họ cử đi tu nghiệp hai năm ở tập đoàn Adode, San Francisco, Hoa Kỳ. Nơi được mệnh danh là thung lũng Silicon, trung tâm công nghiệp của nước Mỹ trong lĩnh vực công nghệ và tập trung hầu hết các tập đoàn hành đầu thế giới. Đó là ước mơ từ rất lâu của anh, là được nhìn thấy tận mắt cây cầu Golden Gate huyền thoại, khách sạn San Francisco nổi tiếng, được dạo quanh những khu công nghệ rộng hàng chục ha, những tòa cao ốc chọc trời thao túng cả nền công nghệ cao toàn cầu, hơn thế nữa là được làm việc với một tác phong công nghiệp thực sự, lần đầu tiên sau nhiều năm anh tìm thấy được một niềm vui thật sự trong cuộc sống tưởng chừng như vô nghĩa này sau cái ngày mà cô ra đi. Họ lại càng xa nhau hơn, khoảng cách về địa lý, về môi trường sống lại càng bị khoét sâu.

Thời gian thấp thoáng thoi đưa, năm năm là một khoảng thời gian không quá ngắn, cũng không quá dài, nhưng cũng đủ để làm thay đổi nhiều thứ. Tốt nghiệp loại ưu, cô về nước trong ánh hào quang của danh vọng và sự nghiệp, cô được một công ty nước ngoài tuyển thẳng ngay vào bộ phận quản lý với cương vị giám đốc thương hiệu. Về phần anh, với thành tích trong công việc, anh được nhận danh hiệu Thanh Niên Tiêu Biểu của năm ngay khi còn chưa về nước. Trong mắt mọi người họ là những con người thành đạt, những tưởng dù có mơ cũng không dám nghĩ đến một ngày mình được như vậy, nhưng không ai biết trái tim họ bất hạnh hơn bất cứ ai, những vết thương hằn sâu đến nỗi họ không còn cảm giác và thậm chí quên mất rằng... mình có một trái tim.

Một buổi chiều, cô ra ngoài dạo phố, thăm lại những nơi cũ để xem sau năm năm quê mình có gì đổi khác nhiều không. Những con đường xưa hai bên giờ đã rợp mát bóng cây, thoáng mát hơn, sạch đẹp hơn. Hình như... đúng vậy, cô vô tình đi ngang qua nơi mà cô và anh vẫn thường hẹn hò với bao kỷ niệm buồn vui, quá khứ tràn về, những lời nồng ấm của anh, những cái ôm xiết không muốn rời, những nụ hôn cháy bỏng, đột nhiên lòng cô thất lại, nước mắt từ hai khoé mi tuông trào, cô khóc, khóc như chưa từng được khóc. Bỗng cô nghe thấy tiếng nói:

- Nín đi Cung, anh thương mà!

...Phải, là anh, chính là anh, giọng nói đó, câu nói đó không lẫn vào đâu được. Thì ra anh cũng đang ở đây, cô nhìn anh, ánh mắt ngỡ ngàng, ngưng ngừng như hồi hai người mới quen nhau.

- Sao anh lại ở đây, em nghe dì Lan nói tháng sau anh mới về nước cơ mà? – Cô hỏi.
- Uh, đúng ra tháng sau anh mới về nhưng... - Anh bối rối.
- Nhưng sao? – Cô hỏi dồn.
- Hôm trước anh hẹn với đối tác ở một nhà hàng Việt, anh vô tình được nghe lại bản nhạc Phút Ban Đầu, bài hát kỷ niệm của hai đứa mình và anh...

Không đợi anh nói thêm lời nào, cô ôm chặt lấy anh. Trái tim hai người như bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, rung động trở lại và mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cuộc sống có hơn 16 triệu màu, như chỉ cần ba màu để làm nên một thế giới, hãy tìm đến những gam màu đích thực của mình.

Một câu truyện rất ngắn, rất bình dị, để nói về một mảnh đời rất nhỏ, rất bình thường nhưng lại là ước mơ rất lớn, rất xa vời từ một góc khuất nào đó của xã hội.

TIẾNG CHỖI ĐÊM

(Truyện cực ngắn)

Lẹt xẹt... Lẹt xẹt... Vẫn tiếng chổi quen thuộc của chị Lụa - công nhân của đội vệ sinh thành phố, chỉ khác một điều đêm nay là đêm giao thừa.

Thành phố đêm nay thật đông vui, từng dòng người tấp nập xuống phố với những bộ quần áo đẹp nhất náo nức đón chào thời khắc thiêng liêng.

Tại căn nhà lá sát mé kênh Nước Đen của chị, thằng Cu Tèo vừa đứng ôm cây cột nhà xiêu vẹo, vừa khóc đòi mẹ, con Tí chị nó đứng bên cạnh dỗ dành “Nín đi Cu, mẹ sắp về rồi và sẽ có quà cho chị em mình mà”.

Nhác chổi của chị như thôi thúc hơn, chị đã cố gắng hết sức nhưng vì số lượng rác tăng đột biến vào dịp này nên khi công việc kết thúc thì đã gần nửa đêm. Cầm vài đồng tiền công ít ỏi cuối năm, chị vội vã “ba bước đi, tám bước chạy” đến các cửa tiệm tạp hóa gần đó mong tìm mua được một món gì đó về làm quà cho hai đứa con nhỏ trước giao thừa như lời hứa với chúng. Nhưng vào thời điểm này thì không còn tiệm nào mở cửa nữa. Chị công nhân vệ sinh đáng thương đành ra về với hai bàn tay trống. Đi đến đầu hẻm bỗng chị nghe có tiếng gọi – là bác Năm: “Lụa, chèn đét ời, chờ mày từ sáng đến giờ, vợ chồng tao có nấu một nồi bánh chưng, nên mang biếu mẹ con mày một cặp ăn lấy thảo, năm mới phát tài nghen!”.

Nước mắt ràng rụa, nghẹn ngào không nói ra lời, chị vội cảm ơn rồi đi thẳng về nhà. Thấy bóng mẹ về, Cu Tèo và bé Tí chạy ủa ra, - “A, mẹ về!” - tiếng reo mừng của hai đứa trẻ hòa cùng tiếng pháo hoa nổ bên sông báo hiệu một năm mới đã đến.

Đôi khi trong cuộc sống, người cam đảm nhất không phải là người dám chết với sự tuyệt vọng mà là người dám sống với niềm hy vọng. Mỗi khi được nhìn ngắm con mình chơi đùa vui vẻ mọi mệt mỏi và phiền muộn trong chị đều tan biến hết.

CÁI TẾT CỦA BÉ BÔNG

Hôm nay là Mùng 1 Tết, như thông lệ hàng năm, mẹ con bé Bông dậy từ 5h sáng, làm một ổ bánh thật to để chuẩn bị mang về làm quà cho ông bà ngoại. Nhà Bông chỉ có hai mẹ con, ba Bông mất tích trong chiến tranh, vì thế mẹ dồn hết tình thương yêu cho Bông để cố gắng bù đắp khoảng trống đó. Ngồi nhìn mẹ nhào bột bánh, Bông hỏi : "Mẹ à, Tết này sao bố không về với mẹ con mình?". Lướt lự một hồi mẹ Bông nói: "À, chắc tại bố còn bận chiến đấu, khi nào hòa bình bố sẽ về với mẹ con mình thôi mà!"

- Bố hư quá, mẹ luôn dạy con đánh nhau là không tốt mà, sao bố cứ mãi đánh nhau mà không về ăn Tết với mẹ con mình!

- Bông à, con không được nói như vậy, bố con không đánh nhau, mà là đi chiến đấu!

- Thế đánh nhau với chiến đấu khác nhau thế nào hả mẹ?

Ngẫm nghĩ một lúc mẹ Bông nói - Con thấy hai con thằn lằn trên tường nhà mình không?! Nếu chúng giành ăn và cắn nhau đứt đuôi, cái đó gọi là đánh nhau. Còn nếu một trong hai con tự làm đứt đuôi mình để cả hai cùng chạy thoát khỏi kẻ thù thì đó gọi là chiến đấu.

Bé Bông reo lên: "A, con hiểu rồi, vậy là bố tự làm đứt đuôi mình để bảo vệ mẹ con mình, phải không mẹ? Vậy thì con thương bố nhiều lắm, khi nào bố về con nhất định phải hôn bố thật nhiều, nhiều như mẹ hôn con ấy."

Bỗng mẹ ôm Bông vào lòng ghen ngào: "Bé Bông của mẹ ngoan lắm!" Từng giọt nước mắt lặng lẽ chảy dài trên đôi má gầy gò của người phụ nữ trẻ. Có lẽ một phần vì chị thương cho đứa

con thơ dại, một phần cũng vì chạn lòng thương cho chính số phận nghiệt ngã của mình.

Cái ngày mà đơn vị quân ngũ chồng chị đang công tác báo tin về rằng anh đã mất tích trong một trận chiến khốc liệt và ít có cơ may sống sót cũng là ngày bé Bông vừa tròn 2 tháng tuổi, hơn bốn năm đã trôi qua sau cái ngày đó nhưng nỗi đau trong chị dường như chưa bao giờ nguôi. Nếu không vì thương bé Bông và vì một chút hy vọng mong manh rằng có thể anh vẫn còn sống, thì có lẽ chị đã tự kết liễu đời mình. Đôi khi trong cuộc sống, người cam đảm nhất không phải là người dám chết với sự tuyệt vọng mà là người dám sống với niềm hy vọng. Mỗi khi được nhìn ngắm con mình chơi đùa vui vẻ mọi mệt mỏi và phiền muộn trong chị đều tan biến hết.

- Mẹ à, sao mẹ lại khóc thế?
- À, không phải đâu con yêu, bụi bay vào mắt mẹ ấy mà!
- Mẹ chờ con nhé con chạy qua nhà bác Tư một chút!
- Ấy chết, con qua nhà bác Tư làm gì, hôm nay Mùng 1 Tết, không được đi lung tung đâu nhé, như thế không ngoan đâu!

- Con chỉ định qua nhờ bác ấy đóng lại cửa cho nhà mình thôi mà, vì con thấy tối nào bụi cũng bay vào mắt mẹ hết, nhất là lúc khuya mỗi khi mẹ ngồi khâu áo ấy. Năm mới rồi, con không muốn mẹ phải đau mắt nữa!

Đôi mắt mẹ Bông dịu lại đầy trù mền. - Ngốc ạ, nếu con thương mẹ thì con phải ngoan, phải ráng học chữ cho tốt, có như thế mẹ mới hết đau mắt được, hiểu chưa?!

- Dạ, con biết rồi, vậy một con nhất định sẽ làm bác sĩ để luôn chăm sóc mắt cho mẹ và cả mọi người nữa, để không ai phải đau mắt vì bụi nữa.

Mùi thơm của ổ bánh vừa chín tới làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai mẹ con. Bông phụ mẹ lấy bánh ra khỏi lò và gói lại cẩn thận. Không khí mùa Tết năm nay lạnh hơn những năm trước, trước khi chở Bông sang nhà bà, mẹ Bông cẩn khoát chiếc áo len mới may cho Bông. Dù chị vẫn phải mặc chiếc áo phong phanh đã cũ nát và lạnh lẽo nhưng được ngấm con thích thú trong chiếc áo mới, chị cảm thấy lòng mình ấm áp hơn bao giờ hết. Mẹ con Bông đẩy chiếc xe đạp cũ ra và khóa cửa lại chuẩn bị đi. Chợt phía sau có một bóng người bước đến...

Hình như cứ mỗi khi có điều gì đó thất vọng, buồn chán và bị quan, trong tiềm thức của mỗi con người chúng ta luôn có ý hướng về một cái gì đó thiêng liêng và thần bí.

GIÁ TRỊ ĐÍCH THỰC

KỲ I: CUỘC GẶP BẤT NGỜ

Chip, một cô bé được sinh ra trong một gia đình trí thức trung lưu, là con gái út nên Chíp luôn được ba mẹ cưng chiều và dành cho cô những điều tốt đẹp nhất. Chíp có dáng người nhỏ nhắn, gương mặt tươi sáng và một đôi mắt buồn được thừa hưởng từ mẹ.

Nhưng có lẽ cũng chính những điều đó đã khiến cho mọi thứ trở nên quá khắt khe đối với cô, nhất là trong cuộc sống ngày càng phức tạp này. Tất cả mọi thứ trong mắt Chíp đều phải thật hoàn hảo, một hạt sạn trong bất cứ vấn đề gì đối với cô cũng là một điều không thể chấp nhận được. Sự thông minh có phần hơi đặc biệt của Chíp đã khiến những suy nghĩ của cô vượt xa với lứa tuổi 14, cái lứa tuổi mà người ta vẫn thường gọi là “ăn chưa no, nghĩ chưa tới”. Và danh hiệu “già trước tuổi” được mọi người đặt cho Chíp là điều khó tránh khỏi. Cuộc sống Chíp trở nên rất khép kín, Chíp rất ít bạn vì cô không thấy một ai trong số đó có thể khiến cô thoải mái kết giao và nói chuyện. Mẹ Chíp thường nói: “Mày cứ như vậy sau này sẽ khổ lắm đấy con ạ!”. “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà mẹ” – Chíp cười nói. Cô chấp nhận những nguyên tắc sống có phần hơi cứng nhắc đó như một thương hiệu “Made by Chíp”.

Hôm nay, như thường lệ, đúng 6h sáng Chíp tỉnh ngủ, vệ sinh cá nhân, thay đồ, chào ba mẹ rồi đi bộ đến trường. Mọi chuyện diễn ra hằng ngày như vậy đó, nó cứ như một cuộn film chiếu đi chiếu lại không sai một ly một tấc. Chính xác đến nỗi mà bác Nam hàng xóm có thể đi làm đúng giờ mà không cần nhìn đồng hồ, chỉ cần để ý xem Chíp đã dậy đi học hay chưa.

Vô lớp, Chíp đi thẳng về phía chỗ ngồi của mình và lấy vở ra gạo lại bài. Tiến “bà tám” theo như cách gọi của Chíp lại xăm xoi: “Bà già vô lớp rồi kìa, nó ngồi cái bàn nào là nhà trường đứt ruột cái bàn đó, học hết năm có lẽ cái ghế nó ngồi sẽ còn bóng hơn cả gương đấy tui bây à!”. Rồi cả bọn phá lên cười. Chíp không nói lời nào, chỉ liếc một cái, cái liếc mắt “đầy chết chóc” của cô là đủ khiến cả bọn phải im re rồi. Chíp chẳng bao giờ thêm nói gì mặc cho tụi bạn trong lớp suốt ngày xỉa xối đủ điều chỉ vì một lý do đơn giản Chíp là “kẻ ngoại đạo”, không cười đùa, không phá phách và thậm chí là hầu như không nói chuyện với ai. Lúc đầu thì Chíp cũng buồn lắm, nhưng sau đó thì quen dần với việc trở thành trung tâm đã kích của hội bạn xấu trong lớp. Vì Chíp nghĩ tụi nó không đáng cho mình phải phí lời. Hôm nay kiểm tra toán một tiết, khi kiểm tra xong, lúc dò lại bài Chíp bị sai một câu. “Điều này thật khó chấp nhận, đề dễ như thế mà, kỳ này mình không thể duy trì chuỗi thành tích bất bại để lên mặt với cái lũ đáng ghét kia rồi” - Chíp nghĩ thầm, đôi mắt lệ long lanh đầy nỗi thất vọng. Hai tiết lịch sử cuối được nghỉ vì cô giáo bị bệnh. Cả lớp reo hò như điên vì vốn chẳng có đứa nào mận mà gì với môn học này cho lắm, những đứa chưa học bài lại còn mừng hơn:

- Bà về phù hộ tao mày ạ, hồi tối coi film khuya quá ngủ luôn có học được chữ nào đâu – Minh “Lé” khấp khởi.

- Ủ, tao cũng mới làm 15 chai với ông anh họ ở quê lên hồi tối, giờ còn say sẩm nè, học hành gì đâu ka.ka... – Hùng “Năm Xì” góp vô.

- Chiều về tao đánh 79 Thần Tài, có đứa nào theo không? – Lê “Số Đề” vừa đứng lên bàn vừa hét toáng

- Chắc chắc đúng là:

Mừng thay thoát kiếp đọa đầy

Lòng vui như hội đông đầy hương xuân – Huy “Lưu Linh Tử” xuất khẩu thành thơ.

- Thằng bò! Ăn cỏ đi mày! Suốt ngày thơ với chẳng thần. Mà nói đi cũng phải nói lại, tao thấy mày cũng có năng khiếu làm thơ lắm đó, hay mày... viết văn đăng báo đi! - Hậu “Lém” chọt vô làm

Huy tức điên.

- Mà...

- Mà gì? Để tao nói, cả lớp nghe nè, đứa nào muốn uống nước mía thì theo tao nha, tao khao!

Lại cái trò đó! Năm ngoái cũng chính cái trò này mà cả lớp đã bị Hậu cho “leo cây”. Hậu nói là dẫn cả bọn đi uống mía, nhưng thật ra lại dẫn cả bọn đi vòng vòng một khô cỏ hòng rồi phán một câu tỉnh ngộ: “Ừa, tao nói là dẫn cả bọn đi uống nước miếng mà, đâu phải nước mía, tụi bây nghe nhầm rồi! Cỏ hòng đứa nào cũng khô cả rồi phải không, vậy là đạt chỉ tiêu đề ra rồi còn gì! he.he.he...”. Năm nay chắc đứa nào cũng đã nhớ đời nên không dễ gì bị lừa nữa.

Bỏ ngoài tai sự nhốn nháo của lớp học, chỉ có Chíp là vẫn ngồi lặng đó. – “Nè, làm gì mà ngồi chằm chằm một đống như cây đa đầu đình vậy, đi chơi patin với tụi này cho vui không Chíp. Hiếm có dịp như thế này, không tận hưởng cuộc sống thật phí.” – Phượng “Sài Gòn” gợi ý. “Thôi mấy bạn đi đi, mình bạn công chuyện một chút” – Chíp trả lời ngay không một chút đắn đo, phần vì bức bối bài kiểm tra toán hồi sáng, phần vì Chíp cũng chẳng hứng thú gì với mấy trò mà theo Chíp là phí thời gian đó.

Cũng chưa muốn về nhà ngay, Chíp lang thang một mình với hy vọng nỗi buồn sẽ “rót dần” theo từng bước chân mà cô đi. Thả hồn một lúc Chíp chợt như bình tĩnh sau cơn mê và tự hỏi: “Mình đang đi đâu thế nhỉ, khủng thật, càng ngày càng khủng mất rồi... Mà hình như đây là...” – Chíp tự nhủ. Thì ra đây là con đường quen thuộc dẫn đến ngôi chùa mà mỗi dịp Phật Đản hay Vu Lan mẹ vẫn thường chở Chíp đến thắp nhang cầu an cho gia đình. Hình như cứ mỗi khi có điều gì đó thất vọng, buồn chán và bi quan, trong tiềm thức của mỗi con người chúng ta luôn có ý hướng về một cái gì đó thiêng liêng và thần bí. Bạn thất vọng...”Chúa ơi!”.... Bạn bi quan... “Trời ơi là trời!”.... Bạn buồn nản... “A Di Đà Phật đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn”... Và có lẽ Chíp cũng không phải là ngoại lệ, bước chân cô hướng về phía ngôi chùa mà không một chút suy nghĩ hay nói cách khác là như

một trạng thái ngoài ý thức.

- “Đã đến chùa, ngại gì lạy Phật, thôi thì mình vô thấp nén nhang thành kính cái vậy!” - Thoáng nghĩ, Chíp bước về phía ngôi chùa.

Những ngôi chùa ở xứ này có một điểm chung là thường được xây theo kiểu “leo núi” nên đường từ cổng chùa lên chánh điện khá dốc và nhiều bậc thang nên cũng khá khó khăn cho người hành hương. Nhưng có lẽ chính những điểm đó lại thu hút họ vì họ cho rằng có như thế mới thể hiện sự thành tâm nhiều hơn. Nhưng hôm nay không phải ngày lễ nên chùa khá vắng. Chỉ có mình Chíp và một vài ni cô đang quét lá. Chíp lên thẳng chánh điện, thấp một nén nhang và cầu nguyện,... sau đó quay trở ra.

Nhưng dường như lòng Chíp vẫn cảm thấy như có một cái gì đó âm ỉ mà ngay chính cô cũng không rõ. Tiếng chuông chùa xa xa vọng về từng hồi đứt quãng vừa nặng nề vừa da diết bi ai càng làm lòng Chíp thêm trĩu nặng. Chíp chợt nhớ lại một câu thơ của Huy “Lưu Linh Tử”, câu thơ mà Chíp cho là ấn tượng nhất của hần

kể từ lúc học chung.

Hương trầm khói trắng lung linh

Hồi chuông lay động sân Thiền... lá bay

Nương nhò cửa Phật chiều nay

Nén hương tâm ảnh ...chuỗi ngày trầm luân

Đang buông khuâng từng bước chân nặng nề xuống phía cổng ra, bỗng Chíp trượt chân ngã. “Ái” - Cú ngã làm chân Chip khá đau, không cách nào đứng dậy nổi. Bỗng một ni cô gần đó nhìn thấy và chạy lại chỗ Chip.

- Con có sao không? - vị ni cô từ tốn nói.

- Dạ, chân con đau quá!

- Con bị trật chân rồi, đưa ta coi nào! – Vừa nói bà vừa xoa cổ chân cho Chíp.

- Con cảm ơn ạ!

Sau khi giúp Chíp sửa cổ chân, bà dìu cô đến bờ đá gần đó ngồi nghỉ. Lúc này Chíp mới để ý kĩ khuôn mặt của vị ni cô tốt bụng. Bà đã đứng tuổi, gương mặt khắc khổ nhưng ngồi lên vẻ phúc hậu lạ thường. Vị ni cô nhìn Chíp bằng một ánh mắt triu mến, ánh mắt đó mang lại cho Chíp có một cảm giác thật dễ chịu và gần gũi.

- Sao con lại vô chùa thấp hương một mình vậy? Con có chuyện buồn gì phải không? Ta nhìn thấy nỗi buồn trĩu nặng trong đôi mắt con. Nếu con không ngại thì có thể tâm sự với ta, có thể ta không giúp được gì nhiều nhưng con sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn.

- Dạ! Đúng là con đang buồn ạ. Không dấu gì sư cô, con đã rất cố gắng trong tất cả mọi việc nhưng không bao giờ đạt được sự hoàn hảo trọn vẹn như mong muốn. Con luôn phải đối mặt với những sự thất vọng. Dường như số phận luôn quay lưng lại với con, con buồn lắm, chán nản lắm! Nhiều lúc con không còn muốn cố gắng thật nhiều nữa vì con sợ sẽ lại phải đối mặt với sự thất vọng.

- Con nói rõ hơn cho ta nghe được không?

- Con luôn muốn tìm kiếm một người bạn tri kỷ thật sự có thể khiến cho con cảm thấy hoàn toàn yên tâm và có thể trải lòng, hiểu và được hiểu nhưng không thể tìm ra. Con luôn cố gắng học thật giỏi, làm việc thật tốt nhưng đôi khi kết quả không hoàn hảo như ý muốn. Con cảm thấy thất vọng lắm!

Sau khi nghe xong câu chuyện vị ni cô im lặng một chốc, trầm ngâm rồi sau đó mỉm cười và nói với Chíp:

- Con có thấy mưa và nắng đó. Dưới mắt của người bị quan, chúng là hai khái niệm hoàn toàn trái ngược nhau, phủ định lẫn nhau. Nhưng trong mắt người lạc quan thì chúng lại là hai yếu tố bổ khuyết lẫn nhau, tạo môi trường sinh thái hài hòa khiến vạn vật tồn tại và phát triển. Thái độ sống của chúng ta là một điều rất quan trọng. Một thái độ lạc quan, một cái nhìn thoáng trong mọi việc sẽ làm cuộc sống trở nên đơn giản, dễ chịu và tươi đẹp hơn.

- Vâng

- Chắc là con không xa lạ gì với nhà bác học Đắc – Uyn, phải không nào? “Học, học nữa và học mãi”. Khi càng học nhiều, càng nghiên cứu nhiều, ông lại càng cảm thấy mình kém hiểu biết và cố gắng trau dồi nhiều hơn nữa. Ông luôn tìm kiếm sự hoàn hảo trong kiến thức nhưng không bao giờ có thể đạt được, mặc dù ông đã làm việc và nghiên cứu cật lực cho đến những giây phút cuối cùng của đời mình. Nhưng nếu chúng ta nhìn lại những chặng đường mà ông đã đi, những cống hiến đồ sộ của ông cho nhân loại thì tên tuổi của ông đã tồn tại bất diệt với thời gian. Đó có thể được coi là sự hoàn hảo không? Sự hoàn hảo không phải nằm ở kết quả của nó mà nằm trong quá trình ta tìm đến nó. – Bà nói tiếp.

Chíp im lặng, suy ngẫm lời nói của vị ni cô tốt bụng. Cô nhìn lên bầu trời và mỉm cười như vừa hiểu ra một điều gì đó. Bầu trời hôm nay thật trong xanh, xanh như màu nước biển, xanh như đôi mắt cô.

“Tại sao mình lại phải sợ ba nhỉ, chẳng phải ba cũng rất thương và quan tâm đến mình sao?” – thoáng nghĩ, trong đầu Chip bỗng nảy sinh một ý tưởng, cô quyết định viết cho ba một bức thư...

GIÁ TRỊ ĐÍCH THỰC

KỲ II: THƯ GỬI BA

Hôm nay, đi học về, Chip nhận thấy một bầu không khí nặng nề tràn ngập căn nhà nhỏ của mình. “Huhm, chắc ba mẹ lại cãi nhau nữa đây, nhìn mặt ai cũng đờ đờ sứt sứt kia...” – Chip thầm nghĩ. Chuyện này không phải mới xảy ra lần đầu, mỗi lần như thế Chip rất buồn. Ba Chip vốn là người đàn ông nghiêm nghị, ít nói, ít khi biểu lộ sắc thái tình cảm trên khuôn mặt. Trong mắt Chip ba là người đàn ông lạnh lùng và đáng sợ, vì thế đối với Chip, dường như có một khoảng cách vô hình ngăn cách giữa cô và ba. Còn mẹ Chip thì là một người phụ nữ đảm đàng và hiền lành, mỗi lần hai người có “chiến tranh”, Chip cảm thấy thương mẹ rất nhiều, bà luôn là người phải chịu đựng nhiều nhất. Chip muốn làm một điều gì đó để phá vỡ không khí u ám này, để những chuyện như thế này không lặp lại nữa, nhưng cứ như có một áp lực gì đó nặng trĩu trong lòng khiến cô không đủ can đảm làm điều đó.

Bỗng Chip chợt nghĩ đến những lời vị sư cô đáng kính nói ở chùa hôm trước, Chip giật mình “Mình đa cảm quá chăng?”. Thật vậy, ba Chip hết mực yêu thương cô, dù ít khi ông biểu hiện điều đó ra mặt. Sinh nhật Chip hằng năm ba đều có quà, món quà gần đây nhất là một chiếc SIM điện thoại nhân sinh nhật lần thứ 14 của cô - không phải ba mẹ nào cũng ủng hộ việc con mình xài di động ở lứa tuổi đó. Chip nhớ lại hồi năm ngoái, có lần Chip bị bạn bè bắt nạt, ba Chip nhiều lần đích thân lên tận trường để kiến nghị thầy cô và ban giám hiệu mặc dù lịch công việc của ông luôn dày đặc. Ông luôn quan tâm việc Chip học trong lớp có được thoải mái hay không, chỗ ngồi có đủ ánh sáng hay không, có nóng quá không, mỗi chi tiết nhỏ đều được ông ghi nhận thật kỹ và kiến nghị

trong những buổi họp phụ huynh.

“Tại sao mình lại phải sợ ba nhỉ, chẳng phải ba cũng rất thương và quan tâm đến mình sao?” – thoáng nghĩ, trong đầu Chip bỗng nảy sinh một ý tưởng, cô quyết định viết cho ba một bức thư...

Tối hôm đó, sau khi viết xong bức thư, nhân lúc ba đang đọc báo ngoài phòng khách, Chip bí mật cho bức thư vào cặp hồ sơ của ba. Nhiệm vụ xem như hoàn thành, Chíp về phòng nằm ngủ, hồi hộp chờ kết quả.

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, Chíp đi học, ba đi làm, mẹ đi chợ. Theo thói quen, trước khi vào cơ quan, ba Chíp ghé vào quán cà phê quen thuộc ngồi nhâm nhi ly bạc xỉu cùng bác Hùng làm cùng cơ quan.

- Anh chuẩn bị tài liệu đầy đủ chưa, thầu dự án này thắng hay thua là ở phần thuyết trình của anh đấy. – Bác Hùng nói, giọng nghiêm trọng.

- Rồi, anh khỏi lo, tác phong làm việc của tôi xưa nay anh còn nghi ngờ sao?! Mà hôm qua mới làm “1 chập” với bà xã, bức bối thật! – Ba Chip đáp lại.

- Lại cãi nữa à, gì mà hoài vậy, mỗi người nhìn nhau một chút cho êm nhà êm cửa chứ gì đâu mà... Thôi, lát trưa qua nhà tôi “đánh một chầu” đi, thằng em bên Úc mới gửi về chai Hennessy, loại thượng hạng nha!

- Hết chỗ nói, tối ngày lo gửi rượu Tây về cho ông uống thôi là nó đủ sặc nghiệp rồi! Chai Demi hôm bữa uống hết chưa mà gửi hoài vậy? Để xem trưa thế nào. – Vừa nói ba Chip vừa lấy tập hồ sơ ra kiểm tra lại lần cuối. Bỗng ông thấy lạ lạ... một bức thư rớt ra.

- Đi họp còn bỏ thư từ gì vô đó vậy, khả nghi quá, khai thật đi he.he...

- Bậy bạ! Già rồi, nói chuyện giữ mồm miệng chút đi cha nội, cái tính ông mấy chục năm vẫn như trẻ con vậy? Thư ở đâu ra sao tôi biết được, để xem cái đã. – Đoạn, ông mở phong thư ra .

Ba thương!

Có lẽ ba sẽ ngạc nhiên lắm khi nhận được bức thư này của con... Con biết ba rất yêu thương con, chỉ có điều không thể hiện ra bên ngoài thôi, phải không ba? Con biết ba luôn quan tâm và tạo mọi điều kiện tốt nhất cho con, ba không bao giờ để con thiếu thốn bất cứ thứ gì... Nhưng ba à, cái mà con khát khao nhất là tình yêu thương, quan tâm về mặt tinh thần của ba mẹ giành cho nhau và giành cho con, niềm vui, niềm hạnh phúc gia đình. Con muốn gia đình mình luôn hòa thuận, vui vẻ với nhau. Ba biết không, mỗi lần ba mẹ cãi nhau, con rất buồn...

...Ba ơi, nếu ba thương con, con xin ba hãy thể hiện tình cảm với con nhiều hơn, quan tâm và yêu thương mẹ nhiều hơn... Mẹ rất mềm yếu và đa cảm, con cũng vậy, cả con và mẹ đều cần nhiều tình thương hơn từ ba, không phải chỉ ở vật chất mà cả tinh thần, tinh thần nữa ba à!...

...Con sẽ cố gắng ngoan ngoãn và chăm chỉ học hành để không phụ lòng ba mẹ... Chúng ta hãy cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc nha ba! Con yêu ba mẹ nhiều lắm!

Chip của ba,

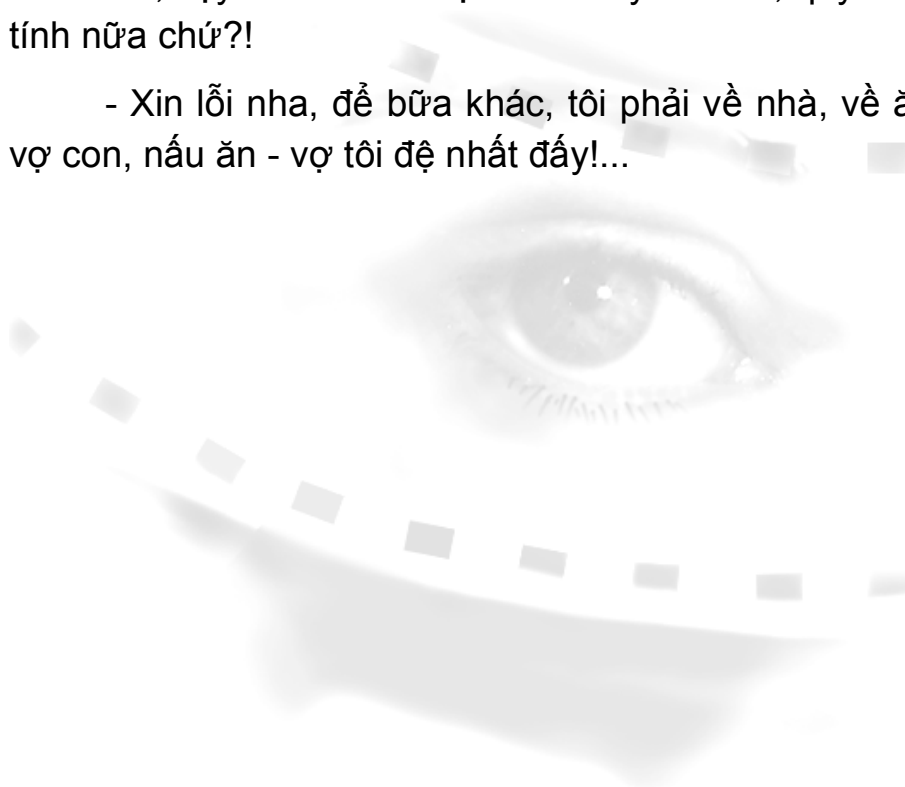
Đọc hết bức thư, mắt ông rưng lệ, từng giọt nước mắt chảy dài ướt hoen gương mặt tưởng chừng chai đá ấy. Ông đã khóc, phải, sau gần 20 chục năm trời, kể từ sau cái ngày mẹ Chip đồng ý từ bỏ tất cả để được kết duyên trăm năm cùng ông. Những giọt nước ấy chan chứa niềm hạnh phúc vô bờ bến mà không ai có thể kiềm chế được dù có sắt đá đến mấy.

- Này, ông sao vậy, ông khóc hả, có gì nghiêm trọng không vậy? – Bác Hùng hỏi.

- À, không có gì, bụi thôi, để nói sau đi, trễ giờ làm việc rồi kìa.

- Ê, vậy còn chiều nhậu trưa nay thì sao, quyết định lẹ để tôi tính nữa chứ?!

- Xin lỗi nha, để bữa khác, tôi phải về nhà, về ăn cơm cùng vợ con, nấu ăn - vợ tôi đệ nhất đấy!...

PHẦN IV:

LĂNG KÍNH MỎNG

“Lăng kính mỏng là những dòng cảm xúc ngẫu hứng hay còn được gọi với cái tên thân thuộc là staus, dõi theo từng bức ảnh ghi nhận những góc lạ mà quen - quen mà lạ trong cuộc sống dưới ống kính nhiếp ảnh gia Loges Đoàn.”

“Nếu dành thêm 30s để ngắm nhìn tất cả những điều bình thường, nhỏ bé nhất trong cuộc sống, ... đôi mắt ta sẽ tràn ngập những kỳ quan.”

photo by *logesobay*

“Trẻ con bắt chước người lớn vì đơn giản chúng muốn thoát bỏ mọi giới hạn, người lớn lại vờ như một trẻ con khi giới hạn của họ không còn kiểm soát nổi nữa... Sao ko yêu và khóc như trẻ thơ, hành động và suy nghĩ như người lớn?”

photo by *Loganba*

“Hãy cho con chiếc nôi thiên nhiên...”

*“Một người dừng rất quen trong tim... Một người quen dừng dừng
rất lạ... Một người lạ bước đến thật gần... Một người gần lại thấy
thật xa... Một mình ta tìm ta giữa đời...”*

photo by *logesdauy*

*“Một người đứng ngắm một người trông, một người ở không trông
người ngắm, một người ẩn bóng ngắm người trông, mọi người
mênh mông lòng thấy trống...”*

*“Cỏ vàng lá úa thu sang,
Nhìn mây cứ ngỡ đông đang đến gần;
Lòng buồn lạnh giá vô ngần,
Khác nào tuyết phủ phong vân bốn mùa.”*

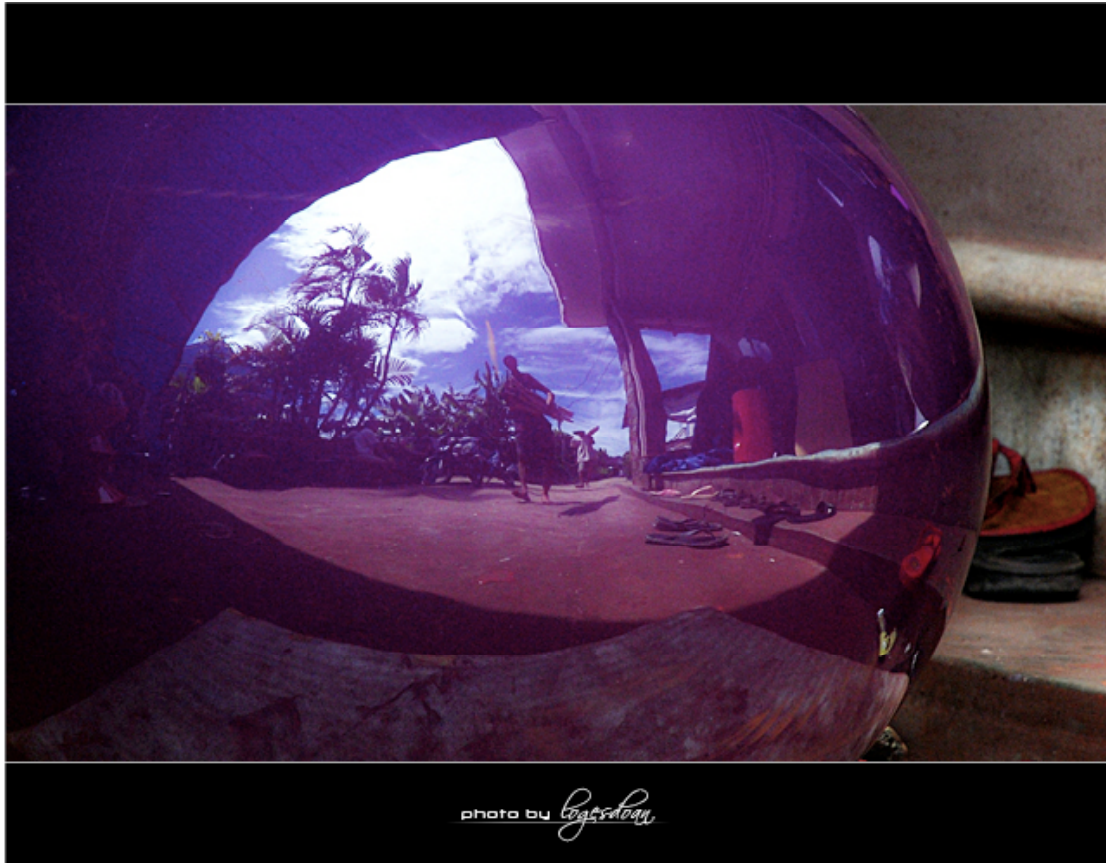
“Cái "TÔI" là 1 cục đá to đùng, nếu bạn nén nó xuống nước, nó sẽ kêu: "tổm!". Nếu bạn ném nó xuống bùn, nó sẽ kêu: "bẹt". Nếu bạn ném nó xuống đất, nó sẽ kêu: "bụp!". Bạn nghĩ: "Thế ném đi đâu là tốt nhất?"... Có bao giờ bạn tự hỏi: "Sao mình ko giữ nó trong tay?!". Nếu bạn bỏ viên đá đó trong túi, ta gọi đó là... viên sỏi "ĐIỀN ĐẠM".”

“Thả những ký ức không buồn không vui trôi trên dòng sông thời gian, nghĩ nó sẽ bị cuốn trôi xa ra biển cả vãng rộng lớn, đến 1 ngày đẹp trời những ký ức đó dạt về đúng chỗ bạn đã thả nó trôi đi. Bạn vớt lên và nhận ra, thời gian thì ko có sóng...”

*“Hạnh phúc đôi khi thật giản dị. - Một chiếc lá nhỏ,
hai cái đuôi xinh.”*

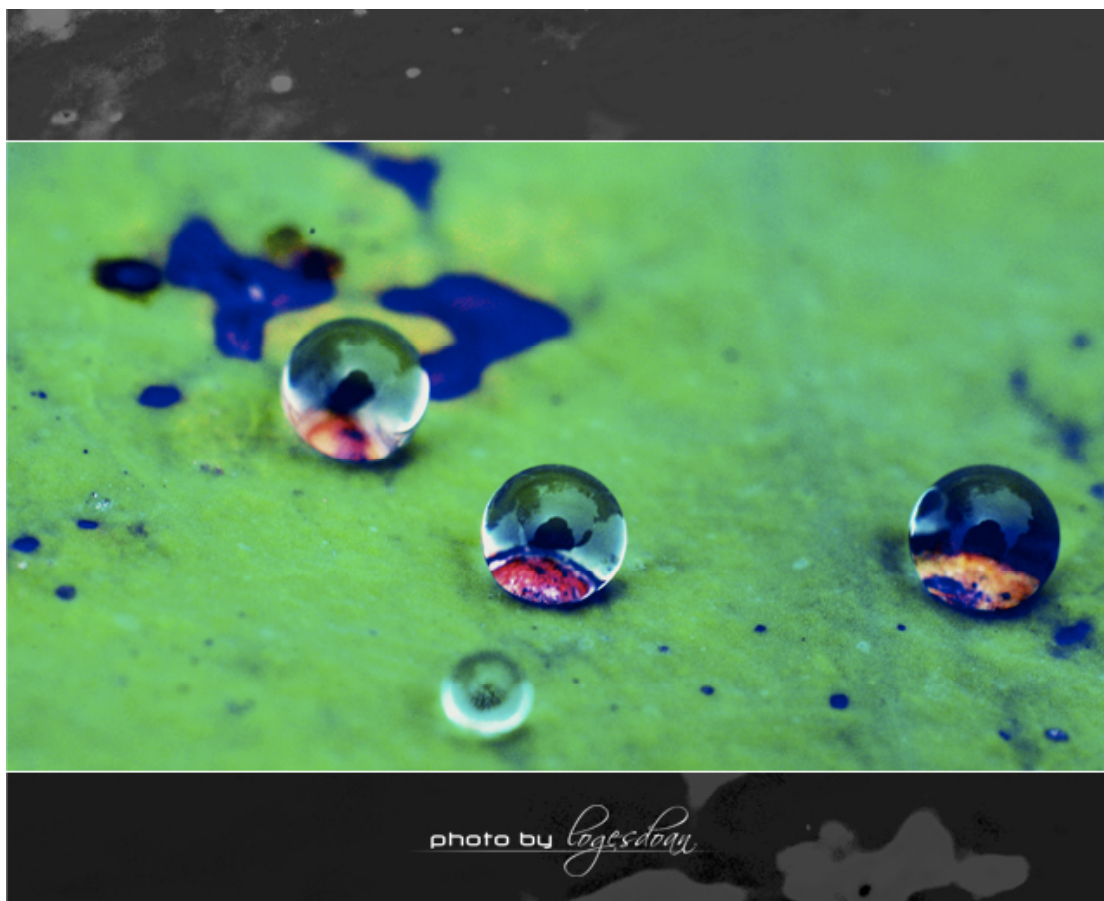

“Tự tin là đôi chân, thận trọng là đôi dép... hướng nghiệp là cách bạn chọn đôi dép vừa đôi chân và phù hợp với nơi bạn muốn bước tới.”

photo by *legenda*

“Sài Gòn có những cái lạ rất quen và những cái quen rất lạ... đôi lúc bạn bắt gặp một gã rất lạ đang cầm cái giỏ rất quen để rồi từ chiếc miệng rất quen phát ra những âm thanh rất lạ...”

*“Nước mắt giúp ta nhận ra hương vị của nụ cười...
(nụ cười giúp ta nhận ra hương vị của nước miếng... ^^)”*

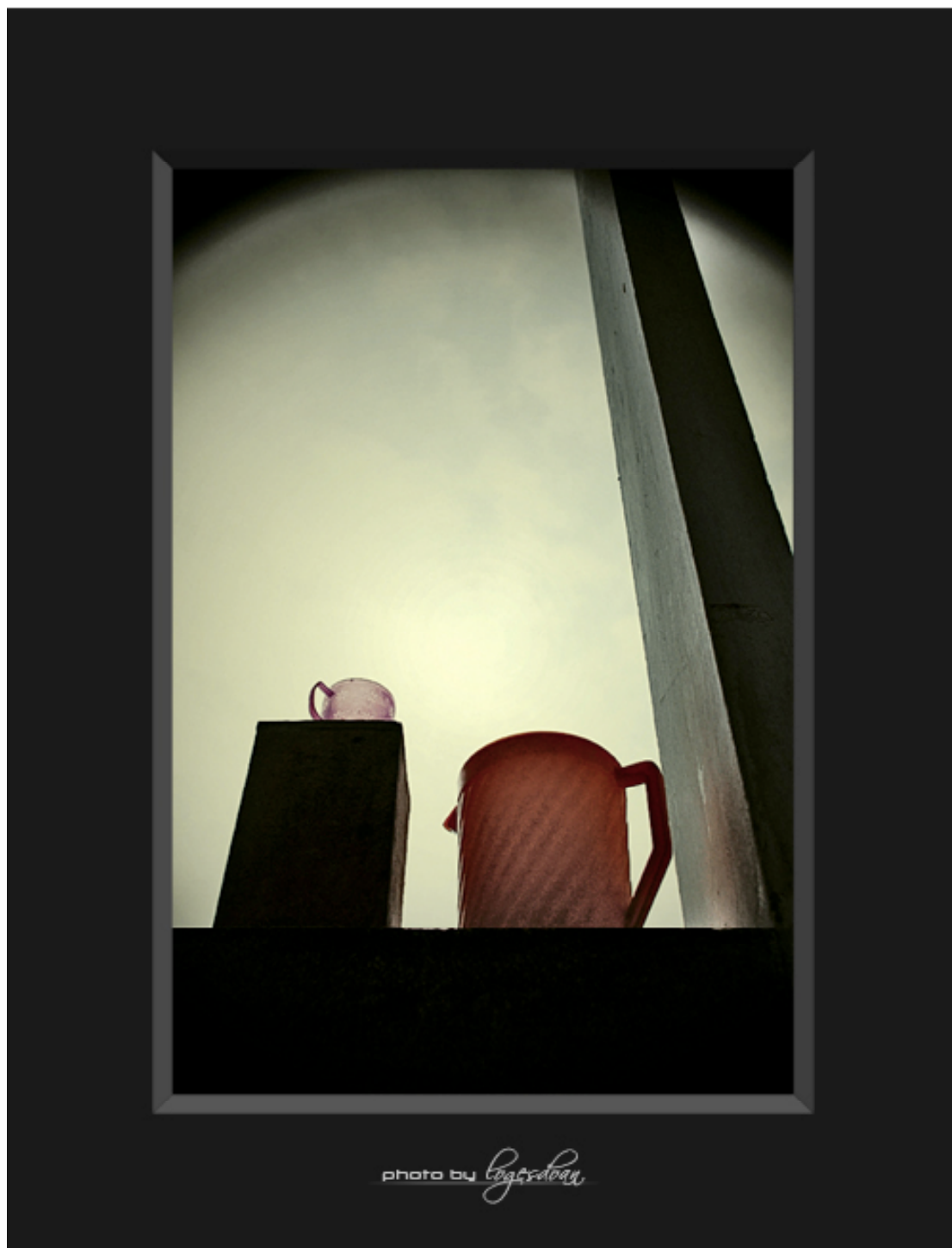

*“Thương em không biết để đâu,
Để trong đôi mắt đêm thâu ngắm nhìn.*

*Vì sao em nở vô tình,
Cho đôi mắt mắt ấy soi hình lệ rơi.”*

“Im lặng phải chăng là sự bùng nổ to lớn nhất?!”

“Tình yêu không có lời... đúng thật, thiên hạ yêu thấy ai cũng lỗ, có thấy ai lời đâu... rõ khổ! =.=”

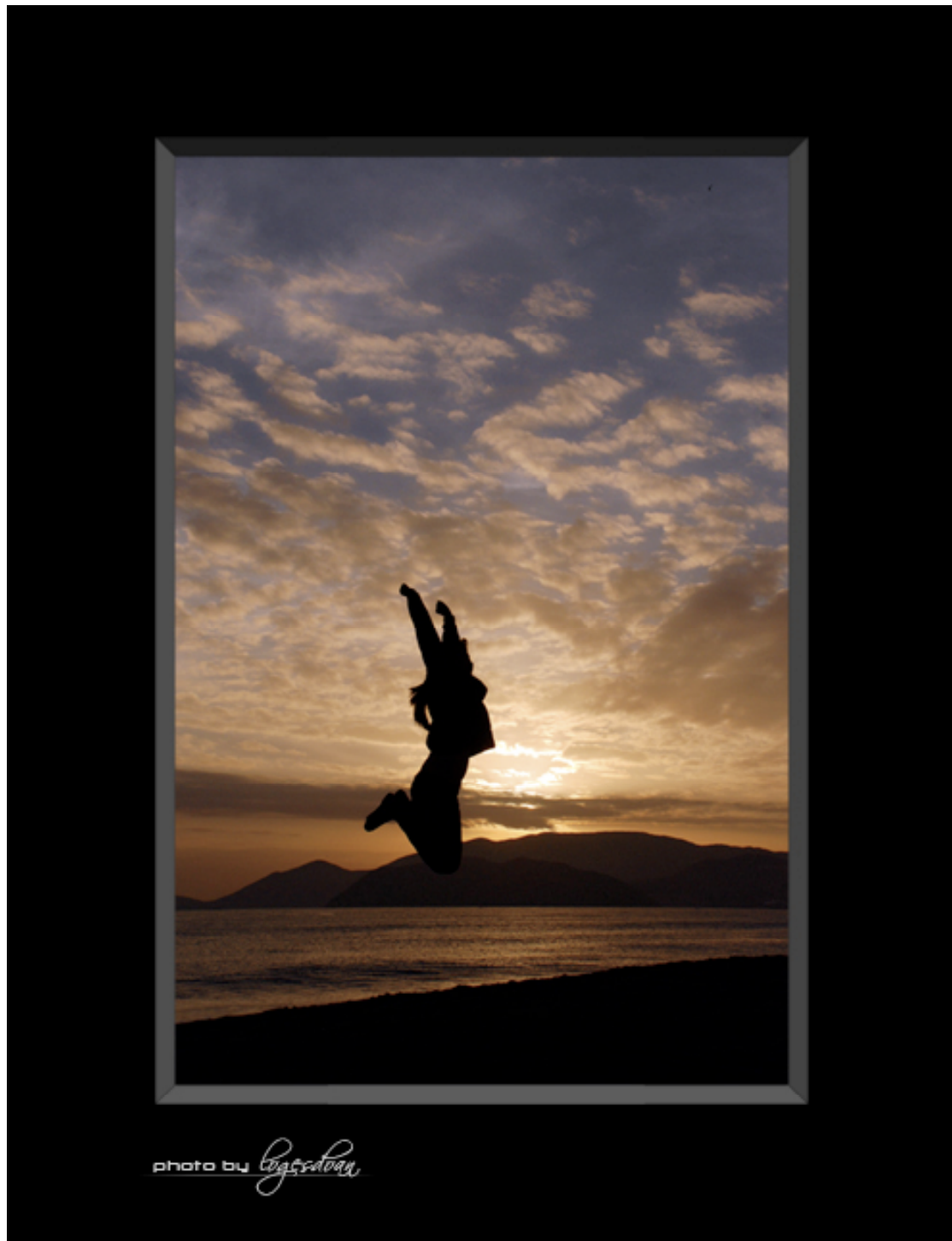
*“Khi giữ sự nhạy cảm trong tay, cái bạn nhận được là nước mắt.
Nếu trao sự nhạy cảm cho người khác, bạn đổi được một nụ cười.
Lấy nụ cười đi mua niềm hưng phấn, bạn có được tia hy vọng. Lấy
hy vọng chuộc những trắc trở bạn sẽ lời được hạnh phúc. Mang
hạnh phúc đi bỏ vào ngân hàng, hằng tháng bạn lại lãi được
nụ cười.”*

“Có những cái ta THÍCH nhưng hok MUỐN, cũng có những cái ta MUỐN, mặc dù hok THÍCH. Vì đôi khi cái ta THÍCH nhưng làm người khác hok MUỐN nên ta phải MUỐN điều ta hok THÍCH. ---> Tình iu như con chó, chạy thì nó đuổi, đuổi thì nó chạy, đứng yên thì nó sủa. ---> Bởi thế quán thịt chó luôn nhiều hơn trung tâm tư vấn tình cảm. ^ _ ^”

“Không có biển xanh thì không có sóng trắng, ko có sông lợ thì không có phù sa... không có trái tim mềm thì không có bờ vai rộng, không có đại khờ ngốc thì nào đâu có vụn đại thương...”

“Làm sao để nhảy cao hơn một ngọn núi? - Hãy đứng cách nó một con sông... Thành công không nằm ở điểm đến, mà nằm ở cách bạn nhìn nhận về nó.”

THÔNGIỆP

Nếu các bạn cảm thấy yêu thích cái nhìn ngược - nhìn ngược trong kinh doanh để cho ra những sản phẩm tiên phong, nhìn ngược trong suy nghĩ để luôn đưa ra những quyết định chính xác, nhìn ngược trong lối sống để luôn niềm thấy niềm vui trong nụ cười của những người xung quanh – thì hãy cùng chia sẻ với mọi người và ...với Cục Ghét nữa nhé! ^_^

Chúc mọi người luôn thành công trên chính đôi chân của mình!!!

NHÌN NGƯỢC NHƯNG HÃY ĐI XUÔI

Cục Ghét

Biên tập	: Ghét nguyên Cục
Hình ảnh	: Loges Đoàn
Cảm hứng	: Chip
Đơn vị bản trợ thông tin	: thanghoa.net
Đơn vị truyền thông	: td4vn.net

Liên hệ:

Cục Ghét Tí Ròm

Y!M: angel_it2602

Mobile: 0989218102

Email: cucghet@gmail.com

Facebook: facebook.com/cucghet

Blog: my.opera.com/cucghet

Bản quyền e-book thuộc về Đỗ Huy Toàn lưu hành trực tuyến dưới dạng file pdf - ngày 26/02/2010. E-book phiên bản trực tuyến được chia sẻ miễn phí cùng cộng đồng, không dùng với mục đích thương mại. Xin vui lòng ghi rõ nguồn gốc, tên tác giả khi sử dụng lại nội dung trên e-book này.